

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA—JURISPRUDENȚA—LEGISLAȚIUNE—ECONOMIE POLITICĂ—FINANȚE—SOCIOLOGIE

Director: **DEM. I. DOBRESCU**
Președintele Uniunii Avocaților din România

COMITETUL DE REDACȚIE:

TR. ALEXANDRESCU <i>Avocat. Fost Magistrat Prodecanul Baroului de Ilfov</i>	ALEX. CERBAN <i>Profesor la Facultatea de Drept, București</i>	IOSEF G. COHEN <i>Avocat</i>	GR. CONDURATU <i>Fost Consilier la C. de Apel București, Avocat</i>	N. JAC CONSTANTINESCU <i>Președinte la Curtea de Apel din București</i>
RÉNÉ DEMOGUE <i>Profesor la Facultatea de Drept din Paris</i>	V. DONGOROZ <i>Confer. la Facult. de Drept din Buc. Avocat</i>	CONSTANT IONESCU <i>Avocat, al Statului. Doctor și Laurent în Drept Paris</i>	ALFRED JUVARA <i>Profesor Universitar Avocat</i>	Dr. ȘT. LADAY <i>Membri în Consiliul Legislativ</i>
C. SIPSOM <i>Profesor la Facultatea de Drept, București</i>	C. STOEANOVICI <i>Dr. în Drept din Paris Avocat</i>	GR. TRANCU-IAȘI <i>Fost Ministru al Muncii Avocat</i>	P. VASILESCU <i>Profesor Universitar Avocat</i>	AL. VELESCU <i>Dr. în drept din Buc Avocat</i>
				I. GR. PERIETEANU <i>Avocat</i>
				ALBERT WAHL <i>Profesor la Facultatea de Drept din Paris</i>

Secretar de redacție: **E. C. DECUSARĂ**, Dr. în Drept din Paris. Directorul Statisticii Judiciare.

Membrii corespondenți pentru Paris: **EDOUARD LEVY** și **SILVIU KRAINIC**, D-ri în Drept, Avocați, Paris.

Membrii corespondenți pentru Polonia: **EMIL ST. RAPPAPORT**, Președinte la Curtea de Casație din Varșovia.

ABONAMENTUL

Un an p. B-ci, Case com., Autorit. 1400 lei	
„ Avocați 1000 „	
„ Magistrați 800 „	
6 luni prețul de sus pe jumătate	

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

In lunile Iulie și August

Apare odată la două săptămâni

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția și Administrația

București Strada Artei No. 5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON 13/29

Numărul viitor al „Curierului Judiciar“ va apare cu data de Duminică 14 Septembrie 1930.

S U M A R

— *Curierul luni August:* In vacanță. — Controlul averilor. — Adnotări. — Utilitatea Consiliului Superior legislativ. — Economii bugetare. — Rețeta unui jurist, de Eugen Petit.

— *Legea pentru organizarea judecătorească*, de Titus Panu.
— *Legea pentru organizarea judecătorească: Inaintările pe loc*, de C. S. Ballan.

— *Cauzele crizei economice*, de N. Ștefănescu-Jacint.
— *Corneliu Manolescu Râmniceanu*, cuvântare rostită de d-l consilier Ef. Antonescu la înmormântarea fostului Prim-Președinte al Inaltei Curți de Casație și Justiție.

JURISPRUDENȚE:

— Curtea de Casație s. III: *Banca Manus* cu *Wolff Golgorschi*. (Cambie. Gir. Gir după scadență. Are efectul unei simple cesiuni. Art. 281 c. com.)

— Curtea de apel București s. I: *Filip L. Filip* cu *Ecaterina Mendelsohn* (Jurnal de investire cu formula executorie. Apel conform art. 104 pr. civilă. Admisibilitate), cu o *Notă* de avocatul Mihail Mayo.

— Trib. Ilfov s. I com.: *Contestator: Eforia Spitalelor Civile cu Soc. Auxiliare des Grands Etablissements Sinaia*. (Poprire. Eforia Spitalelor Civile. Aplicațiunea legii contabilității publice. Dacă creanțele sale sunt sesizabile. Soluțiune afirmativă).

A apărut : în Editura *Curierului Judiciar* : **DREPT COMERCIAL COMPARAT**. vol. I, de **M. HACMAN**, Profesor de Drept comercial la Universitatea din Cernăuți.

Acest volum, format mare, având 840 pagini cuprinde : *Partea Generală*. — *Dreptul comerciantului fizic*. — *Dreptul obligațiunilor comerciale*. Prețul 500 lei

CURIERUL LUNEI AUGUST

VIII

In vacanță. — Controlul averilor. — Adnotări. — Utilitatea Consiliului superior legislativ. — Economii bugetare. — Rețeta unui jurist

In vacanță vor apare rândurile acestea, atunci când soarta revistelor de drept este din cele mai triste. Abonații lor fiind plecați în vilegiatură, unii factori postali le restituie administrațiilor respective cu mențiunea: „*adresantul plecat în vilegiatură, fără a lăsa adresa*”. Cei mai hâtri însă dintre poștași, se informează și le orientează către localitatea în care avocatul sau magistratul destinat, își petrece vacanța.

Dacă însă aceștia așteaptă cu o vădită nerăbdare corespondența zilnică, a cărei primire este una din distracțiile de căpetenie ale vilegiaturistului, dacă ei citesc cu plăcere scrisorile ca și ziarele cotidiene, nu tot acelaș lucru se poate spune și despre revistele de drept. Abia zărand culoarea caracteristică a co-perților, atât de simpatică în cursul anului, juristul în vacanță strâmbă din naș și dă cu dispreț la o parte aceste *nedesirabile* publicații, cari îi amintește munca istovitoare din cursul anului. El își zice:

— „Las'că mă voi ocupa eu destul de drept după 15 Septembrie. Acum am altele mai bune de făcut...”.

Astfel, bieteile numere de vacanță sunt adevărate victime. Disprețuite, mototolite, cu tot soiul de ieroglife și stampile pe banda lor, ele dorm cu foile netăiate somnul lor letargic de vară, în fundul cufărului, alături cu rezervele de pastă „Botot” și sticlutele cu „Zakerlin”.

Numai cei sacrificați, adică judecătorii rămași de serviciu, în virtutea inerției dobândită în cursul anului vor continua să le citească...

Sărmani colegi! Voi sunteți adevăratele victime ale solidarității profesionale, atunci când nu ați fost acele ale tragerei... la sorți (condeiu înclină să scrie... *pe sfoară*).

La cea mai mare parte dintre instanțele noastre, serviciul de vacanță este asigurat prin comunul acord al tuturor magistraților, astfel că la fiecare trei sau patru ani vine rândul fiecăruia la sacrificiu.

Ședințele se țin mai rar, dar sunt în schimb mult mai încărcate. Căldura sălilor de audiență și aerul îmbâcsit de miasme, indispon pe judecători, cari ascultă toropiți și rău dispuși pe „maestrii” baroului dornici de vorbă. Aceștia, veniți din vilegiatură pentru o zi sau două, având figura veselă și floarea de edelwais de la butonieră, aduc cu ei ceva din parfumul sănătos al brazilor de munte, odată cu cea mai bună dispoziție sufletească.

Iată de ce fac apropierea între soarta revistelor de drept din timpul vacanței mari și aceia a magistraților rămași la serviciu.

Acestora, le trimit gândul meu de sinceră compătimire, pe adierea lină ce freacă codrul vecin de brazi și vine răcoroasă prin fereastra deschisă, până la masa pe care scriu rândurile de față...

Mingea soarelui atinge pământul la orizont. Afară este încă frig. Murmurul râulețului ce trece pe lângă căsuța albă, săracă, dar bogat încadrată de maci și nalbe galbene, este întrerupt de sunetul grav și rar al clopotului mănăstirii, care chiamă maicele la rugăciune. În intervale se aud zurgălăii caprelor cățarate pe stânci. Natura nu poate cânta o simfonie mai frumoasă.

* * *

Controlul averilor. — Un domn magistrat de la Inalta Curte de Casație, pe care îl apreciez mult, îmi scrie:

„*Ti-am citit cu multă plăcere articolul din „Dreptul”: Regele nostru. Ar fi bine să l se citească, poate s'ar determina să taie în carne vie pe necinstiții cari s'au înmulțit atât de mult, sfidând cu averea lor furată din averea biete țări, pe oamenii cinstiți.*”

...Să presupunem câțiva eleganți clubiști jucând o partidă de cărți. Doi dintre aceștia *trișând*, câștigă toți banii celorlalți. Dar, manopera lor se descopere. Scandal. Intervine președintele clubului, care îi împacă pe toți jucătorii, luând dispoziții ca *pe viitor* jocul să urmeze în modul cel mai corect posibil.

Atâta nu ajunge, căci oricât de bună ar fi măsura luată de președinte ea nu este însă complectă. Pentru aceasta, președintele trebuie să apuce mai întâi pe cei doi jucători necorecți, să le confiște banii câștigați în mod necinstit. spre a-i restitui victimelor. Numai apoi jocul va putea reîncepe și continuă în mod normal.

Iată acum și tâlcul. Clubiștii sunt cetățenii statului nostru. Jucătorii corecți constituie majoritatea populației, cinstită și muncitoare, dar care nu ajunge să câștige atâta cât trebuie pentru cele strict necesare existenței, din pricina celor doi sau trei jucătorii cari *trișează*. Aceștia din urmă sunt funcționari ce iau mită, politicianii traficanti de influență, ce se răsfăță în lux obraznic „*sfidând cu averea lor furată din averea biete țări, pe „oamenii cinstiți*”.

În sfârșit președintele clubului este *El, Regele*, în mâinile cărui un neam întreg își încredințează destinele.

În Bulgaria, sub guvernul lui Stambulinski, s'a făcut *controlul averilor*, verificându-se și marcându-se până și fiecare stotinchi *) în parte. D-l Mitache, judecător la tribunalul Iași, posedă în colecția lui de monezi, și o asemenea *piesă*, în care sunt gravate inițiale : N. P., ale oficiului de control bulgar.

După marele război, care a produs între alte consecințe fumește și dezechilibrul economic ce durează încă. — căci pe când unii și-au pierdut viața, alții au acumulat nemeritate bogății, jefuind familiile și averile celor d'întâi, — am schițat un proiect de lege pentru controlul averilor, control care mi se pare foarte realizabil. Se vede că aceasta a fost și opinia d-lui Trancu-Iași, deputat în parlamentul Mărghiloman dela Iași, care în una din ședințe a declarat în numele partidului muncii, că-și însușește proiectul. Tot atunci, economistul regretat Mișu Săulescu, ministru de finanțe, mi-a scris invitându-mă la dânsul spre a discuta această problemă și a vedea dacă este într'adevăr realizabilă.

Dar lucrurile au rămas aici. Cei buni continuă să sufere, iar „necinstiții” să se îmbuibeză.

Cum însă în țara noastră, deși cu toți cunoaștem cauzele răului, nici un om politic nu are curajul să intre în conflict cu formidabila coaliție a aurului cu reaua credință; toată speranța ne este îndreptată către *Regele nostru*, — singurul în măsură să intre în luptă și să biruiască acest dușman lăuntric, pentru noi mult mai periculos decât cel de la hotare, — căci pe aceasta, armata îl va ține totdeauna în respect cași până în prezent.

* * *

Adnotări. — Nu avem decât cuvinte bune pentru magistrați cari publică în revistele de drept considerentele redactate de dânsii și pentru avocații ce adnotează cu observații critice aceste hotărâri.

Câte o condiție însă se cere, la unii și la alții.

Magistratul nu trebuie să explice hotărârea lui cu note publicate în josul ei, iar avocații să nu facă asemenea adnotări la sentințele pronunțate în afacerile la cari ei au pledat.

Căci, în primul caz, după cum spune Ranson în „*l'art de juger*”, o hotărâre remarcabilă trebuie să

*) Stotinchi = gologan, monedă divizionară a leului.

insușească cele trei calități cari încep cu litera c: să fie *clară, concisă și complectă*. Ori, însuși judecătorul atunci când crede că hotărârea lui are nevoie de explicații, recunoaște implicit că ea are cel puțin unul din cele două defecte: lipsa de claritate sau că motivarea nu este complectă. Hotărârile adnotate de judecătorii cari le-au redactat, îmi fac impresia unui tablou pictat, supt care artistul pictor simte nevoia să scrie ceia ce reprezintă opera lui, de frică de exemplu ca un cârd de găște la păscut pe o pajiște să nu apară în ochii celor ce privesc tabloul drept o turmă de cămile traversând prin nisipurile Saharei. De altminteri lucrul acesta se întâmplă foarte adeseori în pictura ultra-modernă.

Cât despre avocați, aceștia sunt *recuzabili* de a scrie note juridice în josul hotărârilor pronunțate în afacerile pentru cari au pledat. Căci ei le vor aduce de sigur elogiul atunci când vor fi obținut câștig de cauză și le vor critica în cazul contrar. Mai mult încă. Oricâtă sinceritate vor avea în opinia lor, ei vor fi bănuți de parțialitate, iar lucrarea lui va fi considerată drept o auto-apărare, o auto-elogiare sau o polemică, în sfârșit tot ce vroiți, numai o lucrare științifică nu.

De aceia este bine ca avocații cari voesc să apară și pe terenul literaturii juridice, să se ocupe în studiile lor de afaceri în care nu au pledat.

* * *

Consiliul superior legislativ își vedește zilnic marea lui utilitate, competența și independența, cu prilejul proiectelor de lege asupra cărora este chemat să-și dea părerea. Odată ce un asemenea proiect vine înaintea lui, el îl studiază cercetându-i mecanismul de funcționare, constituționalitatea și dacă este de acord cu întregul sistem de legiuiri existente.

Ori, prin funcționarea acestui consiliu până în prezent, datorită de sigur calităților eminente ale elementelor ce îl compun, s'a dovedit că el este un organism de care puterea legiuitoare nu se mai poate dispensa.

Facem aceste constatări, cu prilejul votărei, acum în urmă, a legii care permite înaintarea pe loc a judecătorilor de tribunal, precum și acordarea unui spor de salariu consilierilor de curte de apel, cu o anumită vechime.

Raportul consiliului legislativ către parlament, redactat de mâna de maestru (nu cumva este stilul d-lui președinte Ionescu-Dolj?) arată cu mulțumire dreptatea ce se face judecătorilor de ședință, permițându-le și lor să înainteze pe loc cași colegii lor de la ocoale sau cabinetele de instrucție, precum și necesitatea de a se acorda sporuri de salariu consilierilor vechi ai Curților de apel.

Totuși, consiliul lasă să se vadă preferința lui pentru sistemul gradațiilor de salariu, care ar trebui aplicat tuturor magistraților, de la toate instanțele, în locul aceluia al avansărilor pe loc; acesta din urmă

distruge ierarhia judecătorească, scoboară prestigiul gradelor și nu este compatibil cu principiul celor două grade de jurisdicție.

Că, în orice caz atunci când se admite sistemul avansărilor pe loc, trebuie să se facă aceasta pentru toți magistrații, nu numai pentru anumite categorii.

Intr'adevăr, dacă noua lege repară nedreptatea din trecut față de judecătorii tribunalelor, ea lasă în afară pe consilierii curților de apel. Aceștia rămân, cași trenurile scoase din circulație, pe *linia moartă*. Toate celelalte convoiuri de cale ferată, le ajung și le depășesc, numai ele lăncezesc uitate pe o linie de garaj, în vre'un dos ascuns de gară.

Aceste păreri le-am mai susținut în articolele relative la reorganizarea judecătorească, publicate în diferite rânduri.

Mai este încă o observație de făcut. Legea prevede ca sporurile de salarii să se acorde *facultativ și după merit*. Concepția aceasta, pornind din cea mai laudabilă intenție, are însă unele inconveniente.

A lăsa sporul la buna-voința ministrului, înseamnă să i se dea acestuia o nouă armă în contra magistratului. Astfel inamovibilitatea constituțională primește un nou șoc. Am putea admite cel mult ca aceste sporuri de salariu să se acorde de consiliul superior al magistraturei, ele fiind obligatorii pentru ministru.

În al doilea rând, când este vorba de un consilier de curte, deci de un magistrat cu vechime și experiență, care ocupă un loc atât de însemnat în ierarhia judecătorească, e o chestiune foarte delicată ca acordarea sporului să se facă după merit. Cei cu stagiul cerut, dar respinși dela avansare, vor rămâne astfel *descalificați* întru câțva în ochii opiniei publice.

Iată de ce, cu prilejul primului consiliu superior al magistraturei care a avut loc după promulgarea noiei legi, — după câte suntem informați, — discuțiile au urmat numai în sensul anilor de serviciu și de loc în acel al meritului.

Și era firesc, să se întâmple așa căci odată ce cineva a ajuns la acest grad înalt în magistratură, sunt foarte serioase prezumții că el s'a distins în îndeplinirea atribuțiilor sale. În cazul contrar adică dacă încetează de a se mai distinge, trebuie trimis înaintea comisiunii disciplinare pentru a fi înlocuit, ori scos la pensie în mod prematur.

În orice caz, consilierii curților de apel, cari judecă în contencios acțiunile relative la deciziile membrilor guvernului, trebuie să fie apărați eventual de arbitriul puterii ministeriale.

Tocmai, din cauză că acești magistrați exercitând atribuțiile lor cu cea mai desăvârșită imparțialitate au ajuns să indispuie rând pe rând toate guvernele, situația lor rămâne mai precară ca a tuturor celorlalți judecători.

* * *

Economiiile bugetare sunt preocuparea de căpetenie a șefului statului, care ia avizul tuturor oamenilor politici competenți, precum și a financiarilor cei mai reputați.

Iată acum și rețeta unui jurist :

1) Să se controleze averile tuturor și să se conștientizeze cele nejustificate.

2) Să se suprimă toate automobilele publice.

3) Să se desființeze toți inspectorii dela toate autoritățile.

Despre controlul averilor am scris mai sus.

Relativ la automobilele publice, toată lumea știe că se face o risipă scandalosă a banului public cu cumpărarea și întreținerea acestor vehicule de lux. Când vre'un funcționar, oricare ar fi ar avea nevoie să se transporte de urgență, în afară de reședință, el poate angaja o mașină de piață. Oricât de scump ar costa aceasta și tot se va face pentru Stat o economie simțitoare, față cu abuzurile cari au intrat astăzi în moravuri. Pe când d-l Vintilă Brătianu era ministru de finanțe, făcând socoteală și comparație între ratele de asigurare pe care le plătea Statul pentru imobilele sale și sumele necesitate de reconstruirea aceluia distruse anual în mod real de incendiu, a căpătat convingerea că acestea din urmă erau mult mai mici decât cele dintâi. Atunci d-sa a avut înțelepciunea de a rezilia toate asigurările. Să se facă la fel și pentru automobile. Nu se vor mai vedea toate drumurile țării împânzite de mașini oficiale în excursii de plăcere.

Cât despre *inspectorii de tot soiul*, dela diferitele autorități, ei au ajuns o adevărată pacoste pe seama bugetului nostru. *Inspector* a devenit sinonim cu *sinecură*. Te sui din întâmplare într'un compartiment de tren și majoritatea călătorilor se recomandă de inspectori, cu atribuții cari de cari mai imaginare.

Un președinte de tribunal din Dobrogea, inteligent și mucalit, — azi decedat — ori de câte ori făcea observații funcționarilor pentru lenevia lor, îi trata de... inspectori. Aceasta nu înseamnă că nu sunt unii dintre acești funcționari cari muncesc în mod real și că funcția lor ar fi în principiu inutilă. Cași cu automobilele, ea a fost însă denaturată prin abuz.

Remediul acestei stări este aplicat cu succes la Ministerul Justiției, unde inspectorii sunt magistrați în funcție, cari continuă a lucra la instanța din cari fac parte, dar primesc numai o delegație temporară de a inspecta instanțele inferioare și pe magistrații lor. Inspectorii judecătorești dau exemplul funcționarilor sânguitori, utili și fără deformații profesionale.

Exemplul acesta trebuie imitat și de celelalte ministere.

EUGEN PETIT

Consilier la Curtea de Apel din Iași

LEGEA PENTRU ORGANIZAREA JUDECĂTOREASCĂ*)

Se vorbește că actualul ministru al Justiției nutrește gândul modificării actualei legi pentru organizarea judecătorească, modificări cari să cuprindă în adevăr principiile cari să redea Justiției o completă independență, asigurându-i rolul adevărat al celei de a treia putere în Stat.

Aceste modificări ar cuprinde și îmbunătățirea situației materiale a slujitorilor Justiției, prin introducerea gradațiilor la salarii, precum și principiul înamintărilor pe loc. — redus astăzi numai la Judecătorii de Ocoale și Parchete — care să corecteze în oarecare măsură nedreptatea ce lovește pe acei, ce merită și nu pot fi înaintați efectiv, din lipsă de locuri.

Se mai adaugă că proiectul de lege va întinde și la membrii Parchetelor inamovibilitatea. O veche dorință a actualului logofăt al dreptății, dorință pe care regretatul fost Ministru George Mărzescu, nu a putut-o realiza, în sensul preconizat în proiectul său de lege din 1925 a delegațiunii Procurorilor din Judecători, din cauza opunerii între alții și a magistraților de scaun.

În câteva articole publicate în revistele juridice din Ardeal („Ardealul juridic” din Cluj, „Dreptatea” din Brașov) criticând unele dispozițiuni din actuala lege pentru organizarea judecătorească, arătăm un caracter cu desăvârșire polișist.

În adevăr instituțiunea Inspectorilor Judecătorești în condițiunile prevăzute de lege, notarea Magistraților de către șefii ierarhici imediați și dispozițiunile art. 178 apasă asupra independenței magistratului.

Căci dacă prima virtute a unui Magistrat trebuie să fie independența, atunci să se înlăture tot ceiace ar putea influența conștiința lui.

O lege cât de severă, care să garanteze selecțiunea corpului judecătorec, dar care în acelaș timp să-l poată apăra și de arbitrar. O lege care să facă imposibilă influența politicianilor, favoritismul, sau nepotismul.

Garantează într-o câtva legea Organizării Judecătorești aceste principii? În *formă* da, în *fond* nu. Motivul ușor de arătat. Influența Ministrului, om politic și sclav al intereselor de partid, cu rare excepțiuni ferice, — influența care se strecoară prin porțile larg deschise a lacunelor legii.

Dar pentru a nu ne abate de la subiectul propus, să ne fie îngăduit ca vechi magistrat și în deplină cunoștință a durerilor slujitorilor Justiției, întotdeauna cei mai nedreptățiți dintre toți funcționarii Statului, mai ales la înaintări, să expunem după umila noastră părere, cari credem că ar fi principalele modificări pe cari legiuitorul ar urma să le aibă în vedere.

a) *Avansarea Magistraților* să se facă după *tabloul de vechime în grad*, cu excluderea *motivată* a celui ce venind la rând nu merită înaintarea.

Cu aceasta ar înceta nedreptatea care se face magistraților puși să împartă dreptate, și influența nefastă ce se face în sufletul și judecata lor, văzând în tot decursul carierei, cum sunt loviți cu vitregie alături de alții favorizați de împrejurări și mai ales de influențe lăaturalnice, cari ajung la înălțimi, unde în cele mai

*) Din lipsă de spațiu acest articol a rămas nepublicat până azi, de și el ne-a fost trimis de autor mai înainte de a se fi făcut modificările cu privire la avansările pe loc ale magistraților N. R.

multe cazuri i-au adus nu *calitățile*, care să-i fi *dis-tins* de cei rămași în urmă.

Căci luind exemplul Președintelui să ne întrebăm în mod sincer cari sunt atribuțiunile deosebite, pe cari în ordine juridică le face șeful instanței, față de ceilalți magistrați.

Un judecător de Tribunal, sau un Consilier de Curte mai vechi în grad, prezidează ca și Președintele instanței completele de judecată. Și atunci pentru ce la Președinția efectivă — unde nu se cer de cât unele calități de administrator și acele foarte reduse — să nu fie înaintat cel mai vechi? S'ar putea vorbi de distincțiune, — deși criteriul de alegere ascunde mai totdeauna arbitrarul, nepotismul sau protecțiunea politică, — când votul Președintelui în debateri ar însemna mai mult decât votul unui judecător, analog ca la anumite Consilii de administrație, unde în caz de paritate votul Președintelui preponderează; ori, în distribuția Justiției legea nicăeri nu-i recunoaște un asemenea drept.

Dar pentru a satisface și pe acei ce țin la distincțiune!? putem adăuga, că pentru evidențierea acestui criteriu s'ar putea introduce pentru înaintarea dela o instanță la alta un examen de lucrări practice, în acelaș sens cum se face în armată pentru numirea la comandă de regiment și înaintarea la General, iar avansarea să fie făcută după tabloul de ordine al celor reușiți.

1. *Consiliul Magistraturei* prea greoi în forma lui actuală și prea costisitor pentru Stat, ar trebui modificat, odată introdus acest sistem de avansare. El ar trebui format numai din cinci membri, dintre cari patru Consilieri ai Inaltei Curți de Casație trași la sorti și numai pe timp de un an din plenul Inaltei Curți, sub Președinția Primului Președinte al acelei înalte instanțe. La convocările acestui Consiliu, unde Ministrul nu ar mai participa, s'ar chema unul din Inspectorii Judecătorești respectivi, spre a fi audiați ad referendum asupra magistraților înscrși pe tabloul de avansare. Consiliul examinând cazierul fiecărui magistrat de pe tablou în ordinea vechimei și auzind și pe Inspectorul Judecătoreșc va înlătura *motivată* pe cel ce nu merită a fi propus.

Unui asemenea Consiliu, compus din membrii aleși numai pe timp foarte limitat și prezidat de cel mai înalt magistrat al țării nu i s'ar putea aduce învinuirea, că ar sta cât de puțin sub influența Ministrului de resort.

2. *La vacanțe* să se prefere cel ce dorește transferarea, înaintea celui cu dreptul la înaintare, bine înțeles transferare motivată pe interese familiare, cercețate și găsite întemeiate, sau pe cauză de boală. Sunt Magistrați cari trăesc toată viața în provincia depărtate, pe când cei privilegiați, dela intrarea în Magistratură până la Inalta Curte, nu au părăsit Capitala.

3. *Inspectorul Judecătoreșc* să fie delegat sau tras la sorti de Curțile Apel și de Inalta Curte și numai pe timp de un an.

Magistratura fiind o putere separată în Stat și ne-depinzând de puterea executivă, controlul membrilor ei urmează să se facă tot de către delegații acestei puteri. Cu acest sistem, Ministrul nu ar mai avea nici o influență asupra judecătorilor, iar magistratul în cursul carierei sale va fi văzut și apreciat de mai mulți Inspectori, toți independenți, și lipsit de părerea unei ori preconcepțute a unui singur om.

4. *Inamovibilitatea membrilor Parchetului*. — De sigur că dorința Magistraților nu poate fi aceea că

Justiția să funcționeze cu Parchete slabe, fără inițiativă și la discrețiunea puterii executive. Organizarea de astăzi a Parchetelor lasă de dorit.

Magistrații din vechiul regat cunosc încercările pe cari orice Procuror le face să intre în Magistratură de scaun. Lucrul nu se petrecea tot astfel în Ardeal, sau în Bucovina. Acolo a fi Procuror, nu era ca în Vechiul Regat postul, de care să te lipsești imediat ce găsești ocaziunea și atunci când Ministerul pentru un motiv bine determinat retrăgea delegațiunea unui procuror numindu-l judecător — faptul se petrecea atât de rar — procurorul se simțea jignit. Căci în adevăr pentru a fi un bun procuror însemnează să ai pe lângă celelalte calități pe cari trebuie să le posedez magistratul, în plus tact, energie și talent de expunere. Câte procese la Curțile cu juri nu se pierd din cauza slăbiciunii procurorilor cari sunt lipsiți de această ultimă calitate, mai ales atunci când la bară au ca adversari avocați talentați. Și doar la jurați se judecă cele mai grave infracțiuni, cari ating ordinea publică! Dar cum vor putea rămâne în Parchete procurori, atunci când ei trebuie să fie gata în tot momentul cu bagajele de plecare, un singur raport motivat chiar pentru o ușoară neglijență fiind suficient motiv de transferare.

Dacă ar fi numai atât! Dar situația procurorilor este lamentabilă astăzi și din punctul de vedere al înaintării. Un procuror nu poate înainta decât dacă trece în Magistratura de scaun.

Aici legiuitorul ar putea adăuga un corectiv. Un membru al Parchetului trimis în judecată disciplinară intru cât de funcțiunile acestor magistrați este legată ordinea publică, prin excepțiune cu cea ce se întâmplă la magistrații de scaun, să fie și suspendat din exercițiul funcțiunii, până la pronunțarea instanței de judecată.

5. *Judecătorilor de instrucție* să nu li se poată retrage delegațiunea, decât numai dacă raportul procurorului general este urmat de avizul conform al Camerei de punere sub acuzare, care având sub controlul său lucrările instrucțiunii, este singura în măsură să aprecieze cele cuprinse în raportul procurorului general. Cu acest adaus, judele instructor nu ar avea teama retragerii delegațiunii pentru orice motiv neînsemnat și cauzele penale ar fi instruite, nu de instructorul ales la întâmplare, ci de acel format de experiență.

Aceste puncte cardinale introduse în legea Organizării Judecătorești, cred că ar contribui la anihilarea influențelor lăaturalnice de orice natură, iar judecătorul nemi având să spere nimic, nici nu s'ar mai teme de *nimeni*.

TITUS D. PANU

Consilier la Curtea de Apel Brașov

Organizarea Judecătorească

Inaintările pe loc

Prin noua lege de organizare judecătorească, promulgată la 26 Iunie a. c. s'a întins principiul înaintărilor în grad ierarhic pe loc și la judecătorii, președinții și prim-președinții de Tribunal, cât și la consilierii și președinții Curților de Apel, — ca o dreaptă

1) Vezi articolele noastre „Avansările pe loc” publicate în „Curierul judiciar” și „Dreptul” No. 1 din 927.

și echitabilă recompensă ce se dă — în fine — și tuturor acestor merițoși magistrați.

Înaintările pe loc, bazate pe principiul — luat din legislația engleză, — au fost puse în aplicare, la noi, prin legea judecătorilor din 1907, cu scopul atât de a alege, cât și de a întări corpul judecătoresc, — dar, mai cu seamă, pentru a se da magistraților o remunerație cât se poate mai bună, pentru ca fiecare să rămână pe loc și să se mulțumească cu funcțiunea ce i s'a încredințat și o ocupă, — fără a mai aspira la altă înaintare, — acesta fiind idealul, — după cum o spune și legiuitorul din 1909 în expunerea de motive, ce însoțește proiectul de lege pentru organizarea judecătorească din acel an: „...Magistratul trebuie să fie pus în așa pozițiune, zice expunerea de motive, ca să nu mai aștepte nimic alt decât satisfacțiunea morală ce trebuie să încerce omul ales, care are conștiința că și-a îndeplinit datoria. Pentru aceasta, pilda cea mai înaltă de urmat ar fi magistratura engleză.

Legea judecătorilor din 1907, care înaintază în grad ierarhic pe loc pe judecătorii de ocoale, a fost preludiul ideilor exprimate mai sus, aprobate și susținute și de distinsul jurist Nedelcu, într'un documentat articol: „Rang, grad, precădere și vechime în ierarhia judecătorească”, articol, publicat în „Dreptul” din 1915, pe timpul când d-l consilier Nedelcu era secretar general al Ministerului de justiție. Principiul fiind astfel fixat, vine, apoi, legea de organizare judecătorească din 1909, cât și celelalte legi ce au urmat, prin care s'a înlăturat aristocrația vechimei în instanță, înlocuind-o cu aristocrația vechimei în grad (1), țel frumos, pe care actualul ministru de justiție, d-l Grigore Iunian, l-a desăvârșit în parte, prin votarea și aplicarea imediată a noiei legi de organizare judecătorească din 26 Iunie a. c.

Înaintările pe loc nu sunt și nu pot fi, deci, „un non sens”, sau un paradox și nici nu pot fi calificate „avansări de operetă”...(!), — cum, pe nedrept și fără nici un temei juridic, a susținut d-l consilier Eugen Petit, într'un articol publicat în „Curierul judiciar” No. 39 din 926.

Aceste înaintări pe loc, repet, au fost și sunt preludiul frumosului program de organizare judecătorească, făurit de legiuitorul din 1907, program, menținut și de legiuitorul din 1909, 1913, 1924 și 1925, program, care, aproape s'a desăvârșit în 1930, de către actualul ministru de justiție, d-l Grigore Iunian, prin inovațiile fericite, recent introduse în lege și imediat aplicate de d-sa.

...Nu mai rămâne, acum, decât: a se da, tot prin lege, aceiași dreaptă și meritată satisfacție și mult stimă domni Consilieri ai Inaltei Curți de Casație, — ceea ce sperăm că se va face și cât mai neîntârziat, pentru a se desăvârși aplicarea principiului avansării pe loc a tuturor magistraților din România Mare.

C. S. BALLAN

Judecător cu grad de Consilier de Curte de Apel
Câmpulung-Muscel, Iulie 1930.

CAUZELE CRIZEI ECONOMICO-FINANCIARE

Criza economico-financiară prin care trecem este determinată de două feluri de împrejurări: unele de ordin general, iar altele speciale domeniului nostru economic, financiar și politic.

Drept cauză a crizei mondiale se dă în principal și pretutindeni războiului din 1914.

Desorganizarea producțiunii determinată de războiu cu repercursiuni adânci în toate ramurile de activitate economico-socială, de sigur că constituie cea mai importantă cauză a crizei generale actuale, însă fără să fie singura. Căci, scumpirea mărfurilor începuse să se afirme înainte de războiul mondial, iar acest fenomen economic a fost determinat de cauze economice independente de războiu. Aceste cauze sunt în strânsă legătură cu evoluțiunea capitalului și în funcțiune de organizarea muncii ca operă a acestei evoluțiuni.

Dacă situațiunea antebelică a capitalului era în ascensiune favorizată de condițiuni prielnice dezvoltării sale precum deschiderea nestânjenită de debușuri-piețe de desfacerea produselor industriale și agricole, atât pe continent cât și în coloniile țărilor industriale din occident, ca și de prețul scăzut al muncii determinat de lipsa unei organizațiuni a elementului muncitoresc, cu timpul însă și chiar înainte de războiu aceste organizațiuni începuseră să-și afirme drepturile la condițiuni mai bune de trai, ast-fel că din cauza augumentărilor salariilor clasei uvriere impusă ca organizațiune politico-socială, prețurile mărfurilor începură să se ridice, constituind primul început de scumpire a vieții economice moderne.

Exigențele mereu crescânde ale organizațiunii complicate a Statului modern și cheltuelile cu înarmările au contribuit apoi încă de atunci la împreunarea bugetelor respective și prin urmare a condițiunilor de trai.

Războiul din 1914 cu consecințele sale dezastruase din domeniul economico-financiar, a agravat și mai mult procesul de scumpete. Se remarcă printre aceste consecințe: distrugerea elementului muncitoresc producător cel mai important, pe câmpul de luptă; pierderea pieței Rusiei pentru industriile occidentale, și si în special ale Germaniei și Angliei, din cauza revoluției bolșevice rusești și izolarea completă a Sovietelor de celelalte state cu regim burghez capitalist; deprecierea monezilor din cele mai multe țări beligrante, provenite din nesocotirea etalonului aur ca bază a emisiunilor de hârtie-monedă; și distrugerea căilor de comunicație ca obstacol la transportul mărfurilor.

Datoriile mari de războiu apoi, ale căror plăți de abea acum încep să se normalizeze, au forțat țările respective la impozite grele, slăbind asupra comerțului și industriilor, ajunse în stare de ruină.

Din cauza reformelor agrare determinate de noile stări politice-sociale, noile țări agricole printre care se înnumără și România schimbând regimul mării proprietăți agrare, li s'a dezorganizat producțiunea de cereale, care producțiune diminuându-se a urmat în mod natural o scădere a avutului național respectiv, care s'a accentuat în timpul din urmă prin sporirea producțiunii de cereale din unele țări care altă dată le importau (s. ex. Italia), precum și de raționalizarea acestei producțiuni în America, care face o concurență dezastruoasă produselor Europene.

Acestea sunt în rezumat originea crizei generale din domeniile industrial, comercial și agricol.

Trecând la cauzele speciale ale crizei țării noastre, pentru sistematizarea studiului ce am întreprins și spre a putea ajunge la concluziunile practice de care avem nevoie pentru remedierea sa, vom face precizări cu privire la caracterizarea crizei care stânjenește astăzi dezvoltarea normală a Statului român.

Sub acest raport criza care ne bântuie urmează să fie privită sub cele două aspecte sub care se prezintă, și anume: aceea de criză de producțiune, și de criză de consumațiune.

Criza de producțiune

Criza de producțiune post-belică s'a afirmat la noi atât în domeniul agrar cât și în cel industrial.

Criza de producțiune din domeniul agrar a avut de cauză dezorganizarea producțiunii de cereale provocată de transformarea mării proprietăți agrare în mică proprietate fără să se fi dat noiei mici proprietăți rurale o organizațiune grație căreia producțiunea de sub regimul mării proprietăți rurale să se mențină și chiar să sporească.

Marea noastră proprietate rurală antebelică a avut la dispozițiune inventarul agricol și capitalul necesar unei exploatațiuni, care reușea să ne dea pe lângă stocul necesar consumului intern și un plus de cereale exportabil, cu o balanță comercială activă.

Mica proprietate rurală creată prin reformele agrare, care s'au impus față cu noiele împrejurări sociale determinate de războiu, n'a mai putut produce, din cauza lipsei de inventar agricol și a unei organizațiuni adecuate stărei sale începătoare în producțiune, stocul de cereale produs de marea proprietate.

Din această cauză avem o balanță comercială pasivă cu repercursiuni adânci în întregul nostru domeniu economico-financiar.

Inițiativa transformării țării noastre din agricolă în industrială atunci când nu avem capitalul necesar unei asemenea vaste întreprinderi și când directiva era împotriva capitalului strein, a constituit o greșală care adăugată la dezinteresul care s'a arătat organizării miciei proprietăți rurale, ne indică adevărata cauză a scăderii producțiunii agricole și a imposibilității de a o înlocui cu o nouă producțiune industrială.

S'a susținut în mod eronat în urma exproprierei marilor moșii că sumele obținute de marii proprietari rurali ca preț al exproprierei să fie investite în industrii naționale, care să ia locul vechei agriculturi. Nu s'a ținut însă seama că acest capital național care urma să fie industrializat era foarte redus și în imposibilitate să țină piept concurenței marelui capital strein. Iar când s'au întemeiat puținele industrii cu capital național și s'a remarcat acest inconvenient atunci prin taxe vamale urcate s'a căutat a se proteja produsele industriale naționale, inferioare în calitate, și atât de scumpe că această împrejurare a fost încă una din cele care au contribuit la scumpirea traiului nostru.

Din această cauză astăzi ne găsim în situațiunea de a nu avea nici producțiunea agricolă de sub regimul mării proprietăți rurale și nici industrii cu capital național, care să ne dea balanța activă de odinioară.

Chestiunea soluționării problemei agricole fiind cheia întregii noastre situațiuni economico-financiare, o vom trata în special în a doua parte a prezentului studiu. Iar cu privire la industrii, rămâne stabilit după experiența făcută la noi cu prețul atâtor sacri-

ficii, că interesele noastre superioare impun ca ele să fie întemeiate atât cu capital național cât și cu capital străin, căci capitalul străin investit în industrii se naționalizează forțat de împrejurări, din produsul său înfructându-se muncitorii, consumatorii și însuși Statul prin impozitele pe care le percepe.

În nici un caz însă și pentru nici un motiv nu se mai poate susține acum înlocuirea agriculturii noastre ca factor principal producător /cu industriile, care chiar în cazul în care capitalul strein le-ar favoriza dezvoltarea, e cert că din cauza împrejurărilor proprii țării noastre nu ar reuși să ne dea balanța activă pe care ne a dat-o odinioară agricultura, putând să compeze numai ca o contribuție importantă la sporirea avutului național.

Avem totuși în prezent desavantajul că cu toate înlesnirile pe care legiurile recente din 1929 le-a făcut capitalului strein, spre a favoriza importul său, acest capital nu ne-a mai alimentat țara, ceiace contribuie la agravarea crizei interne, România neavând capital mobilier suficient.

Care sunt cauzele desconsiderării pieței noastre economice de către capitalul strein ?

Presa noastră a accentuat mai multe cauze, precum: vechea concepție politico-economică defavorabilă capitalului strein. Constatăm însă, că legiurile recente, operă a unui nou regim politic, au favorizat capitalul strein fără a reuși să-l îndrepteze spre economia noastră-națională.

Altă cauză ar consista din denigrările proferate prin presa streină la adresa țării noastre, de către Statele adversare nouă în războiu.

Încă o cauză ar fi vecinătatea Rusiei Sovietice, în plină revoluție, amenințătoare la adresa noastră sub pretextul chestiunii Basarabiei.

Necontestat că și aceste împrejurări și-au exercitat influența lor în această direcțiune, însă cea mai serioasă cauză a refuzului capitalului strein de a participa mai intens la exploatarea bogățiilor noastre naturale rămâne lipsa de rentabilitate provenită din impunerile fiscale grele în interior și concurența streină la exterior.

Criza de consumațiune

Dacă criza de producțiune lovește direct în domeniile agrar și industrial și indirect în domeniul comercial, criza de consumațiune lovește direct în domeniul comercial, și prin repercursiune în domeniile agricol și industrial.

Criza din comerțul nostru a fost provocată în intervalul de la războiu și până în prezent de fluctuațiunile leului și de lipsa mijloacelor de transport.

România a fost forțată din cauza confiscării tezaurului său la Moscova, — moneda sa rămânând astfel lipsită de baza aur, precum și din cauza unei concepțiuni greșite, care s'a afirmat la noi, ca și în alte țări, îndată după războiu, și care caută să înlocuiască etalonul-aur cu valoarea ideală a avutului național, — să emită hârtie monedă fără acoperire, ceiace a determinat prăbușirea leului cu fluctuațiuni imense, care s'au repercutat în primul rând asupra comerțului, obligat să plătească mărfurile streine în monedă nedepreciată spre a rămâne apoi la discreția fluctuațiilor leului la intern.

Cu toate că în 1929 s'a legiferat cu succes stabilizarea leului, totuși criza de consumațiune a avut un mers ascendent, ducând comerțul la ruină, determinată de scăderea posibilității de cumpărare a consumatorilor.

E interesant pentru economia internă să se precizeze cauzele acestei scăderi a puterii de cumpărare a cetățenilor.

Ele sunt :

1. Lipsa de numerar, ca consecință a lipsei de capital mobil și în legătură directă cu ezitarea capitalului străin mobil de a ne mai acorda credit, precum și cu balanța comercială pasivă, din cauza reducerii producției agricole și a nereușitei încercării cu crearea de industrii naționale.

2. Impozitele grele pe care le suportă contribuabilii noștri și care le reduce încă puterea de cumpărare.

În domeniul nostru industrial criza de consumații are ca origină la exterior, concurența străină, iar în interior scăderea puterii de cumpărare a cumpărătorilor noștri din cauzele mai sus arătate.

În sfârșit în domeniul agricol am avut în perioada 1929—1930, o criză de consumație la exterior determinată pe lângă lipsa de prevedere și de surplus de cereale aruncat pe piețele mondiale de către America, Rusia și Jugo-Slavia și de stocurile rămase nevândute din anul precedent agricol, împrejurare care a provocat scăderea prețurilor cerealelor în așa condițiuni că din cauza concurenței o parte însemnată din stocul nostru de cereale disponibil la export a rămas imobilizat în țară.

N. ȘTEFANESCU-IACINT
Avocat

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a

Audiența dela 27 Noembrie 1930

Președinția D-lui OSCAR NICOLESCU, Prim-Președ.
Banca Manus cu Wolf Goligorschi

Cambie. Gir. Gir după scadență. Are efectul unei simple cesiuni. — Art. 281 c. com.

Potrivit art. 281 c. com., girul cambiei ajunsă la scadență, produce numai efectul unei cesiuni.

Din această dispoziție rezultă neîndoios că, portorul unei cambii transmisă lui după protest, act care implică neapărat ajungerea la scadență a cambiei — nu îmbracă prin această transmisiune, calitatea de beneficiar al unui titlu cambial, cu garanțiile, drepturile și acțiunile ce decurg legalmente din acest titlu, ci aceia de cesionar al unei creanțe chirografare, cu dreptul exclusiv de a urmări și obține, pe cale de acțiune ordinară, civilă, sau comercială, după natura creanței, plata ei de la debitorul cedat, cu îndeplinirea formelor prevăzute de lege în ce privește notificarea cesiunii.

Curtea,

Ascultând cetirea raportului făcut de d-l Cons. V. Tătaru în cauză, pe d-l av. Ginsberg în dezvoltarea motivului de casare și pe d-l Procuror G-ral I. N. Stămbulescu în concluziune pentru respingerea recursului și

Deliberând,

Asupra motivului de casare ;

Tribunalul interpretează greșit art. 281 din codul de comerț când respinge acțiunea pe motiv că transmiterea cambiei după protest nu dă loc la o acțiune cambială, cambia pierzând efectul ei cambial. Art. 281 nu spune că girul după scadență nu produce efectul cambial al cambiei, acest text arată numai că un asemenea gir produce efectul unei cesiuni, adică trebuie îndeplinite cerințele codului civil referitoare la un act de cesiune, este nevoie de o notificare a debitorului. Ori în Basarabia unde pe atunci era în vigoare codul civil rus, care nu cere nici o notificare, un act de ce-

siune fiind perfect valabil fără nici o notificare, pe baza inscripțiunii de transmitere drepturilor făcute pe act (articolul 2059) nu este nevoie de această singură condițiune-notificare, — cesiunea fiind perfect valabilă. Ori prin cesiune se transmit toate drepturile cedentului, în speță toate drepturile ce derivă dintr-o cambie atât creanța cât și modul prin care beneficiarul acestei creanțe își poate realiza drepturile sale. O acțiune cambială este un accesoriu unei creanțe cambiale. Cesiunea ca și girul înainte de scadență transmite asupra cesionarului toate drepturile derivate din efectul cedat ; art. 281 limitează aceste drepturi numai la creanțe și nu la modul prin care posesorul creanței poate să-și realizeze drepturile. Neexistând această restricțiune în textul de lege, ea nu poate fi creiată prin interpretare, o restricțiune de drepturi este întotdeauna de strictă interpretare; acolo unde legea nu o prevede, ea nu există.

Tribunalul comite un exces de putere când limitează drepturile noastre numai la un simplu act scris.

Având în vedere că, prin sentința atacată cu recurs Tribunalul, admitând apelul intimatului Wolf Goligorschi, a respins acțiunea cambială a Băncii recurente pentru plata unei polițe de 10.000 lei, pe motiv că polița fiind transmisă Băncii după protest și prin urmare după scadență, transmisiunea numai avea valoarea și efectul girului cambial, ci al unei cesiuni de creanță ordinară a cărei plată nu se poate urmări prin acțiune cambială, ci prin acțiune comercială de drept comun.

Considerând că prin art. 281 c. com. se prevede formal că girul cambiei ajunsă la scadență, produce numai efectul unei cesiuni”.

Că din această dispozițiune rezultă neîndoios că portorul unei cambii transmisă lui după protest, — act care implică neapărat ajungerea la scadență a cambiei, — nu îmbracă prin această transmisiune, calitatea de beneficiar al unui titlu cambial, cu garanțiile, drepturile și acțiunile ce decurg legalmente din acest titlu, ci aceia de cesionar al unei creanțe chirografare, cu dreptul exclusiv de a urmări și obține, pe cale de acțiune ordinară, civilă sau comercială după natura creanței, plata ei de la debitorul cedat, cu îndeplinirea formelor prevăzute de lege, în ce privește notificarea cesiunii.

Că astfel fiind și întrucât în speță este constant că Banca recurentă își întemeia pretențiunile sale pe o cambie, ce i transmisese după scadență și care, ca atare, pierduse calitatea și efectele ei de cambie, rămânând un simplu titlu ordinar de creanță, cu drept cuvânt și făcând o justă aplicațiune a art. 281 c. com. tribunalul i-a respins acțiunea cambială, ca neavând nici o bază legală.

Că dar motivul de casare fiind neîntemeiat recursul urmează a se respinge.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI SECȚIA II

Audiența de la 15 Februarie 1930

Președinția D-lui N. N. IOANID, Președinte

Filip L. Filip cu Ecaterina Mendelsohn

Jurnal No. 1352 bis

Jurnal de investire cu formula executorie. Apel conform art. 104 proc. civ. Admisibilitate.

1. Jurnalul de investire cu formula executorie e supus apelului, fiindcă nu se dă automat ci numai după cercetarea grațioasă a îndeplinirii condițiilor

art. 376 proc. civ. sau 20 legea aut. actelor. plasându-se prin aceasta în cadrul art. 104 proc. civ.

2. Investirea cu formula executorie rămâne apelabilă chiar în lipsa unui jurnal, ca orice măsură grațioasă, căreia legea nu-i ridică în mod expres posibilitatea căilor de atac de drept comun.

3. Anularea investirii cu formula executorie se poate obține totuși și pe calea contestației la executare.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Filip L. Filip în contra jurnalului No. 17.773 din 5 Noembrie 1929 dat de Tribunalul Notariat Ilfov, prin care s'a dispus investirea cu formula executorie a actului de partaj autentic de acelaș Tribunal la No. 29.408 din 928 și transcris la No. 15.942 din 928.

Având în vedere că prin jurnalul No. 7651 din 14 Decembrie 1929, această Curte a făcut divergență, asupra chestiunii incidentale ridicate de intimata Ecaterina Mendelsohn în privința admisibilității în principiu a apelului în contra unui jurnal de investire, chestiune pe care Curtea urmează a o soluționa în completul său de divergență, azi.

Având în vedere că în susținerea incidentului său de inadmisibilitate a apelului intimata a susținut: a) că încheierea de investire cu formula executorie nu este o hotărâre, întrucât faza judecării este terminată și deci nu poate fi susceptibilă de apel, nici în baza art. 316 pr. civ. referitor la materia contencioasă, nici în baza art. 104 pr. civ. referitor la materia grațioasă, ci este susceptibilă numai de calea contestației la executare; b) că această încheiere de investire face parte din faza executării, fiind primul act de executare și instanța punând formula de executare, lucrează nu ca organ de jurisdicție ci ca organ de executare, prin delegația puterii executive; c) că investirea nederivând din puterea de jurisdicție, ci din imperium, nu este nevoe de o încheiere și că lipsa încheierii nefiind sancționată de vre-un text de lege urmează că nu s'ar putea anula formula executorie, pe acest motiv.

Că apelantul în combateri a răspuns: a) în practica judecătorească investirea cu formula executorie a hotărârilor și a actelor autentice se face pe baza art. 104 pr. civ. și această practică este justificată întrucât încheierea de investire nu face parte din actele de executare, ci este o procedură și o condiție prealabilă executării (art. 378 pr. civ.); b) contestația este o cale de atac în contra executării și art. 588 și 496 pr. civ. arată că executarea începe cu somația sau comandamentul, deci investirea este anterioară executării, iar nu începutul executării; c) că indiferent dacă investirea s'ar putea face numai printr'o încheiere sau chiar printr'o simplă rezoluție, din moment ce Tribunalul a dat o încheiere, nu se poate refuza dreptul de apel, în baza art. 104 pr. civ.

Având în vedere că, după disp. art. 40 din Constituție și art. 2 din legea de organizare judecătorească din 26 Iunie 1924, (cu modificările ulterioare) hotărârile organelor puterii judecătorești se pronunță în numele legii și se execută în numele Regelui, căruia îi este încredințată, de art. 59 din Constituție, puterea executivă, iar exercițiul acestei puteri este deferit guvernului, în numele Regelui (art. 92 din Constituție).

Că art. 373 pr. civ. prevede că nici o hotărâre a Tribunalului sau a Curților nu se poate execută decât după ce este investită cu titlul executor prevăzut de art. 155 din pr. civ., afară de hotărârile pregătitoare și de hotărârile executorii provizorii, cari se execută și fără titlul executor.

Că după art. 378 pr. civ. nici o urmărire asupra bunurilor mobile sau imobile nu poate avea loc decât în virtutea unui titlu executoriu sau a unei hotărâri date cu execuție provizorie și pentru o datorie certă și lichidă, iar după art.

375 pr. civ. titlul executor nu se pune decât asupra hotărârilor cari au rămas definitive și a actelor autentice conform art. 20 din legea autentificării actelor.

Având în vedere că, conform art. 119 pr. civ., după ce hotărârea s'a semnat și pronunțat în public, ea își are toată puterea legală și judecătorul nu-și mai poate retrage semnătura, iar reformarea sau casarea hotărârei, nu se poate face decât în cazurile și modurile prevăzute de lege (art. 316 pr. civ. privitor la calea apelului în materie contencioasă, art. 104 pr. civ. în privința apelului în materie grațioasă, art. 288 pr. civ. relativ la revizuire și art. 32 și urm. din legea pentru organizarea Curței de Casație relativ la calea recursului).

Considerând că din analizarea textelor mai sus menționate reese că rolul jurisdicțional de natură contencioasă al judecătorului încetează în principiu, cu darea și pronunțarea hotărârei și că formula executării se pune de judecător nu în baza funcțiunii sale jurisdicționale, ci pe temeiul delegației date lui prin lege, de către capul puterii executive, după cum se constată chiar din cuprinsul formulei executorii.

Că însă în aplicarea măsurii acesteia de a pune formula executorie, judecătorul nu procede în mod automat, ci este chemat a cercetă, pe cale grațioasă, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 376 pr. civ., iar în privința investirii actelor autentice, art. 20 din legea autentificării din Septembrie 1886, prevede că judecătorul este ținut a examina exigibilitatea actului înainte de a-l investi, deci în toate cazurile judecătorul trebuie să cerceteze și să aprecieze, pe cale grațioasă și măsura pe care el o ia este analogă încheierii prevăzute de art. 104 pr. civ.

Că mai mult, în cazul special al hotărârilor date în țări străine, art. 374 pr. civ. dispune să nu se încuviințeze investirea cu formula executorie decât dacă, după citarea părților, se constată că acele hotărâri au fost date de Tribunalul competente, dacă au rămas definitive, dacă nu se calcă legile române de ordine publică și dacă există reciprocitate între amândouă statele referitoare, deci procedura acestei investiri poate lua o formă contencioasă depășind cadrul art. 104 pr. civ.

Considerând că chiar dacă s'ar admite că nu este nevoe de o încheiere pentru investire, și că ar fi suficientă o simplă rezoluție, socotindu-se încheierea ca nefiind de esența investirii și că lipsa ei n'ar atrage nulitatea investirii, totuși măsura în sine a investirii rămâne supusă apelului ca orice măsură de ordin grațios, căreia legea nu-i ridică în mod expres posibilitatea vreunei căi de atac de drept comun.

Considerând că întrucât art. 388 și 496 pr. civ. dispun că executarea silită în baza unui titlu executor începe printr'o somație, dacă urmărirea este mobilă sau printr'un comandament, dacă urmărirea este imobiliară, urmează că acestea sunt primele acte de executare și că investirea nu poate fi socotită decât ca o formalitate prealabilă executării și în îndeplinirea căreia judecătorul nu lucrează prin delegația legală a capului puterii executive, ci lucrează în calitatea sa de organ al puterii judecătorești, exercitând de regulă atribuțiile sale de natură grațioasă și numai excepțional atribuțiile sale de natură contencioasă, adică funcțiunea jurisdicțională propriu zisă.

Considerând că dacă nu se poate tăgădui celui care este supus unei urmăririi începute în baza unui titlu investit, dreptul de a atacă investirea cu formula executorie pe calea contestației îndreptate în contra urmăririi silită pretinzând cu această ocaziune că s'a aplicat, în mod eronat, formula executorie, din aceasta nu se poate deduce inadmisibilitatea principală a apelului în contra încheierii de investire, din moment ce nici un text de lege nu deroagă, în a-

ceastă privință, de la regula pusă în art. 104 pr. civ. după care măsurile de ordin grațios sunt supuse apelului, deci incidentul de inadmisibilitate ridicat de intimat urmează a fi respins ca neîntemeiat.

Pentru aceste motive, redactate de d-l Consilier Al. Costin, Curtea, respinge incidentul ridicat de intimata E. M. cu privire la inadmisibilitatea apelului făcut de F. F. în contra jurnalului de investire cu formula executorie, etc.

NOTA. — În dreptul român, chestiunea căilor de atac contra actelor de jurisdicțiune grațioasă este încă nebuloasă, din cauza insuficienței și neclarității textelor.

Instanțele noastre au avut de soluționat nenumărate controverse în această materie, puse cu o insistență mereu crescândă în ultimul timp. Grație acestora, s'a produs oarecare clarificare asupra unor puncte: instanțele s'au pus oarecum de acord în materie de ordonanțe și sechestrul asigurător.

Nedumerirea persistă — pentru a cită cazurile mai frecvente — în privința mijloacelor de atac contra jurnalelor de investire cu formula executorie și a celor de urmărire a veniturilor generale.

Jurnalul de mai sus al Curții de Apel din București secția II, dat în complectul său de divergență, este o prețioasă contribuție la rezolvarea problemei în ce privește jurnalele de investire.

I. Curtea a avut de soluționat chestiunea de a se ști dacă este admisibil apelul împotriva unui jurnal de investire cu formula executorie a unui act autentic sau hotărâre judecătorească, când debitorul se plânge de însăș încuviințarea măsurii, iar nu de o greșită executare a ei.

Soluțiunea Curții a fost afirmativă. Ea este de acord cu jurisprudența secției a III-a a aceleiași Curți (dec. 121 din 1923, *Jurisprudența Generală* No. 839 din 1923) și confirmă o recentă jurisprudență constantă a secției de Notariat a Tribunalului Ilfov (V. d. ex. sent. 564 din 1929, *Jurisprudența Generală* Nr. 480 din 1930).

În acelaș sens: Curtea de Apel Constanța, dec. 101 din 1927, *Bulet. Curților de Apel* p. 276 din 1927).

Considerăm cu desăvârșire juridic și logic modul de a vedea al Curții de Apel din București, pentru următoarele considerații:

1) *Jurnalul de investire cu formula executorie este dat în conformitate cu dispozițiile art. 104 proc. civ., care conferă în mod expres dreptul de apel.*

Art. 104 proc. civ., conține teoria generală a actelor de procedură grațioasă.

Rămâne de văzut dacă jurnalul în chestiune este un asemenea act.

Asupra noțiunii de jurisdicțiune grațioasă, lumea juridică este încă departe de a se fi pus de acord.

O accepțiune curentă, dar cu totul insuficientă, a acestei noțiuni se poate rezuma în adagiul latin: „Jurisdictione recte dividitur in voluntarium, quae *inter volentes* et sine causae cognitione exercetur et contentiosam quae *inter invitos* et litigantes, cum causae cognitione explicatur“.

După această definiție, va fi grațios actul judecătoresc dat în urma cererii uneia sau mai multor persoane de acord între ele (*inter volentes*) și care n'ar atinge întru nimic interesele altor persoane (*nolentes*). Jurisdicțiunea grațioasă ar exclude deci cu desăvârșire orice contrarietate de interese și, prin urmare, desbaterile contradictorii.

În acest cadru, întră desigur perfect autorizarea a-

doptiei, a înstrăinării averii dotale inalienabile, omologarea avizurilor consiliului de familie și conturilor tutelei, verificarea stării materiale a testamentului, etc.

Această concepție a jurisdicției grațioase este familiară doctrinei franceze (E. Garsonnet et Ch. Cezar Bru *Traité de Procédure Civile et Commerciale*, VIII, No. 1361; E. Glasson et Alb. Tissier, *Traité d'Organisation Judiciaire* No. 11) și este împărtășită uneori și de jurisprudența noastră (Curtea de Apel Buc., s. IV, 19 Ian. 1927; *Bul. Curților de Apel* No. 56 din 1927). În acelaș sens: P. Vasilescu, Camera de Consiliu, No. 64, în fine; Mircea Sfat, notă în *Curierul Judiciar*, p. 529 din 1927; Săndulescu-Nănoveanu, *Explic. Proc. civ.*, Apendice II, p. 4).

Această înțelegere a actului de jurisdicție grațioasă este însă cu totul contrarie textului și spiritului art. 104 proc. civ.

După acesta, instanța își exercită funcțiunea sa grațioasă când soluționează o cerere „fără să urmărească stabilirea unui drept protivnic“.

Suntem deci în cadrul art. 104 oridecâteori instanța nu statuează asupra unui drept litigios, constatându-l, declarându-l sau anulându-l. Evident că cuvântul „drept“ trebuie luat în sensul său civil de „raport juridic“, nu în cel de „facultas agendi“ (după cum găsim în mod surprinzător în dec. Curții de Apel Buc., s. IV, din 19. I. 1927; *Bul. Curții de Apel* No. 56 din 1927, unde se vorbește de dreptul de a urmări” și V. Alexandresco, VII, p. 480, notele 1 și 2, Em. Dan, *Cod. Proc. civ.*, Adnotat, art. 104, *Cas.*, III, 31, XI, 920, *Jurispr. Rom.*, p. 50 din 921, *Trib. Bacău.*, 10, VI, 926, *Pand. Rom.*, 927, II, 178, cu nota d-lui C. Mălinescu).

Prin urmare actul judiciar e contentios când stabilește nici unul.

Așa fiind, funcțiunea jurisdicțiunii grațioase — care nerezolvând conflicte, isvorăște din dreptul de *imperium*, nu din cel de *jurisdiction* al magistratului, este:

a) *Luarea de măsuri pentru conservarea sau realizarea drepturilor* (ordonanțe de référé, poprire, vânzarea gajului, constatarea stării mărfii vândute — conform art. 71 cod. com. înscrieri de sarcini, transcrierea și publicarea actelor societăților comerciale, jurnale de sechestrul asigurător, urmărire de venituri, investire, trimitere în posesie a succesorilor testamentari sau nesezinari, dare de dată certă, legalizarea extraselor din registre, etc. etc.).

b) *Exercitarea controlului și tutelei judiciare* (jurnale de autorizarea femeii măritate, în caz de incapacitate, absență sau refuz al soțului, autorizarea alienării averii dotale, omologări în materie de tutelă și curatelă, vizarea registrelor comercianților, etc.).

Această concepție a jurisdicțiunii grațioase, din art. 104 proc. civ., întemeiată pe natura obiectului, nu pe atitudinea părților, nu exclude contrarietatea de interese și desbaterile contradictorii. Și aceasta, fiindcă opoziția de interese nu se manifestă numai când se decide asupra soartei unui drept și fiindcă discuția contradictorie este un principiu cu desăvârșire general, pentru a putea fi refuzat unei categorii de acte judiciare.

Într'adevăr, art. 104 pr. civ. stabilește desbaterea contradictorie — manifestarea judiciară a contrarietății de interese:

a) Prevăzând că încheerile se vor da în baza memoriilor părților interesate (al. 1).

b) Disponând citarea, când legea o cere (deci nu este incompatibilitate).

c) Permițând invitarea părților pentru dare de explicații, în celelalte cazuri (al. 2).

Apoi, este evident că desbaterea contradictorie nu va lipsi în instanța de apel și recurs, fără ca prin aceasta să se schimbe caracterul grațios al afacerii. (C. Apel Buc., s. IV. 9. XI 1926, Bul. Curților de Apel, No. 34 din 1927).

În sensul compatibilității dintre procedura grațioasă și contrarietate: Trib. Iași, III. 1. VI. 922; Pand. Rom. 922, II. 303; Trib. Dolj II. 2. X. 926. Pand. Rom. 927, II. 35; Eug. Herovanu, *Tratat de Procedură Civilă I*, No. 38; Alex. Velescu, notă în Pand. Rom., 922, III. 304; C. Mălinescu, notă în Pand. Rom., 927, II. 178.

Numai în lumina acestei concepții se poate înțelege de ce jurnalul de sechestru asigurător de ex., care evident, nu e dat „inter volentes“, este necontestat act de jurisdicție grațioasă, declarat ca atare prin expunerea de motive a codului de procedură civilă din 1900, la art. 104, (V. și Cas. II, 7. III. 922; Pand. Rom. 922, III. 304, cu nota d-lui Al. Velescu; Trib. Ilfov, s. II com. 18, XI.925, *Jurispr. Generală* No. 383, din 1926; Trib. Iași III. 1. VI. 922, Pand. Rom. 922, II. 303. Contra: P. Vasilescu, Camera de Consiliu, No. 17, din cauza înclinării spre cealaltă concepție a grațiosului).

Deasemenea, procedura referului e considerată grațioasă — fiindcă conservă, nu stabilește drepturi — deși presupune contrarietate de interese și debateri contradictorii în apel și recurs, iar în practică, și în fața presedintelui.

Citarea părților în apel și recurs nu-i schimbă caracterul grațios. (Trib. Bacău, 10. VI. 926, Pand. Rom. 927, II. 178; Trib. Dolj, II, 2. X. 926, Pand. Rom. 927, II. 35).

Revenind la jurnalul de investire cu formula executorie, constatăm că prin el nu se statuează asupra vreunui raport juridic, ci se ia o măsură administrativă pentru aducerea la îndeplinire a raporturilor definitiv stabilite de instanța contencioasă prin hotărârea definitivă sau de voința părților prin actul autentic. *Nestabilind drepturi este o măsură grațioasă*, contrarietatea de interese pe care o implică neîmpietând întru nimic — după cum am arătat — asupra acestui caracter.

Ca act de jurisdicție grațioasă, se încadrează în prevederile art. 104 proc. civ. și deci e susceptibil de apelul prevăzut formal de acest text.

* * *

Dreptul de apel aparține, în spiritul art. 104 numai petiționarului care și-a văzut cererea respinsă, printr-un jurnal defavorabil sau și debitorului pentru a cărui constrângere s'a încuviințat măsura investirii cu formula executorie?

Credem că ambilor, fiindcă apelul e o cale de atac pusă la dispoziția părților, iar debitorul e incontestabil parte în jurnalul de investire, ca și în oricare altul dat în virtutea art. 104 proc. civ. (V. Trib. Iași, III. 1. VI. 922, Pand. Rom. 922, II. 303). Intr'adevăr:

a) Debitorul a fost parte în actul autentic sau în procesul soluționat prin hotărârea a cărei investire se cere și executarea care va urma îl va privi numai pe el, din cauza efectului relativ al actelor juridice și hotărârilor judiciare. În asemenea condițiuni, evident că nu poate fi considerat un simplu terț în instanța de investire.

b) Măsura investirii s'a luat de Tribunal cu ob-

servarea drepturilor și intereselor debitorului. Ea nu s'a încuviințat automat, ci numai după ce s'a examinat dacă actul sau sentința îndeplinește condițiile legale: dacă actul este regulat autentificat și constată o creanță certă, lichidă și exigibilă, dacă sentința a rămas definitivă prin neexercitarea căilor de atac, etc.

Așa încât, s'au avut în vedere obiecțiunile pe care le-ar fi făcut debitorul, dacă urgența măsurii nu ar fi refuzat chemarea sa în instanță. Dealtfel, nimic nu s'ar fi opus ca debitorul să depună un memoriu cu mijloacele sale de apărare, ceea ce art. 104 pr. civ. permite în mod expres.

c) Art. 104. suprimând opoziția „însă” acordând în schimb apelul, n'a putut viza decât pe debitor, singurul care ar fi putut declara opoziție, ca unul care n'a participat efectiv în instanță.

Așa încât cu drept cuvânt Curtea de Apel din București, prin decizia de mai sus, a declarat admistibil apelul debitorului contra unui jurnal de investire.

2) Dar chiar în ipoteza că jurnalul de investire ar avea un caracter contencios, el tot rămâne apelabil în virtutea art. 316 proc. civ. care deschide în mod general dreptul de apel în materie contencioasă.

3) *Apelul e o cale ordinară de atac, ce nu se poate refuza contra nici unei hotărâri judecătorești a instanțelor de primul grad*, în lipsa unui text expres care să-l suprimă. De aceea în jurisprudența noastră sunt foarte rare cazurile în cari să se fi refuzat, prin interpretare, dreptul de apel.

Săndulescu-Nănoveanu, încă la 1879 — când nu existau încă art. 66 bis și 104 din procedura civilă de mai târziu — afirmă că actele jurisdicțiunii grațioase sunt atacabile cu apel. Din moment ce nici un text nu dispune contrariu. (Explicațiunea Procedurii Civile, Apendicele II, p. 8).

În jurisprudența noastră nu a prevalat niciodată doctrina care refuză dreptul de apel contra ordonanțelor prezidențiale. Înainte de 1900, instanțele noastre admiteau apelul la Curte; iar după introducerea art. 66 bis în codul de procedură, la complotul Tribunalului pe considerația că aliniatele 5—7 ale acestui art. — relativ la căile de atac — privesc nu numai ordonanțele de référé, consacrate de al. 2, ci și ordonanțele ordinare prevăzute de primul aliniat (Cas. I, dec. 681 din 1913, *Jurisprudența Română* p. 38 din 1913 — Curtea de Apel Constanța 23. IX. 927, Bul. Curți de Apel, No. 178 din 1927 — Curtea de Apel Craiova I. 17. X. 927, *Jurisprudența Generală*, No. 470 din 928 — Curtea de Apel Constanța 29. IX. 926 Bul. Curți de Apel No. 458 din 1926 — Curtea de Apel Craiova II, 1. IX. 925, *Pandectele Române* 925, II, 233 (contra ordonanței de suspendarea deciziilor adunărilor generale) — Curtea de Apel Iași I, dec. 24 din 1923, *Curierul Judiciar* p. 367 din 925 (ordonanță de inscripția privilegiului) — Curtea de Apel Iași I, 3. III 923, *Pandectele Române* 924, II. 193 (ord. inscr. ipot.). Curtea de Apel Constanța, dec. 1785 din 923, *Curierul Judiciar* p. 363 din 925 (ordonanță de respingerea cererii de autentificare) — C. Apel Iași I, dec. 24 923, *Curierul Judiciar* p. 367 din 925 — Curtea de Apel Constanța, dec. 35 din 921 *Curierul Judiciar*, p. 428 din 921 (inscripția privilegiu) — Curtea de apel București I, 19. IV. din 911, *Dreptul* No. 55 din 911, (autentificare) — Curtea de Apel București, s. III, dec. 170 din 901, *Curierul Judiciar* No. 71 din 901 — Eug. Petit, notă sub Cas. fr. 16, XI. din 921, *Jurisprudența Generală* No. 262 din 930, Dem. Pașșalega, notă sub C. de Apel Craiova I, 17. X. 927, *Jurisprudența Genera-*

lă No. 470 din 928, P. Vasilescu, Camera de Consiliu, pagina 79).

În mod excepțional, ordonanța de poprire s'a declarat nesusceptibilă de apel, ci numai de contestație — chiar pentru motive de fond — din cauza art. 458 pr. civ., care deschide calea contestației „oricărei părți interesate”. E o derogare gravă dela principiile generale, care, ca atare, nu poate fi extinsă prin analogie la cazuri similare (Cas. II, 7, III, 922, Pand. Rom. 922, III, 301 — Curtea de Apel Craiova, I, 17, X, 927. *Jurisprudența Generală* No. 470 din 928, Trib. Ilfov Not. 11, III, 926, *Jurisprudența Generală* No. 581 din 926, Tribunalul Ilfov, Not. sent. 2572 din 926, *Curierul Judiciar* p. 272 din 926, — Trib. Constanța 26 X, 922, Pand. Rom. 923, III 64. — V. totuș pentru admisibilitatea apelului V. Tătaru, președintele Tribunalului, No. 301 care cit. Cas. II, dec. 300 din 907).

În materie de sechestru asigurător, toată jurisprudența e de acord că apelul contra jurnalului e singura cale de atac pentru debitorul care se plânge de încuviințarea lui. (Cas. II, 15, XI, 922, *Jurisprudența Generală* No. 1576 din 923 și *Jurisprudența Română* No. 89 din 923. — Cas. II, 7, III, 922, Pand. Rom. 922, III, 301 — C. Apel Constanța, 24. X, 924, *Jurisprudența Generală* No. 402 din 925 — C. Apel Iași I, 25. I, 907, Dreptul 25 din 907. — Trib. Ilfov com. II, 18, XI, 925. *Jurisprudența Generală* No. 383 din 926, Trib. Covurului II, 17, XII, 925, *Jurisprudența Generală* No. 106 din 926. — Tribunalul Ilfov Not. 5, X, 923. *Jurisprudența Generală* No. 233 din 924. — Trib. Iași III, 1, VI, 922, Pand. Rom. 922, II, 303. — Jud. Oc. Turcenii de sus, C. Jud. 128 din 1927, *Jurispr. Generală* No. 428 din 928. — Jud. Oc. II Iași, IX, 925. *Jurisprudența Generală* No. 6841 din 925. — N. Georgean, Studii Juridice II, p. 239 — Eug. Petit, notă în Pand. Rom. 922 II, 303 — Al. Velescu, notă în Pand. Rom. 922 III, 301).

În materie de urmărirea veniturilor generale, jurisprudența e încă nesigură.

Alături de cazuri în cari Curțile de Apel statuează în fond asupra apelurilor la jurnalele de urmărirea veniturilor. (V. de ex. C. Apel Buc., s. IV, dec. 429 din 929, *Jurisprudența Generală*, No. 445 din 930), găsim jurisprudențe cari, plecând dela o concepție greșită a jurisdicțiunii grațioase, consideră asemenea jurnale ca neintrând în cadrul art. 104 proc. civ. și declară inadmisibile apelurile împotriva lor. (C. Apel Buc. IV, 19, I, 927, Bul. Curților de Apel, No. 56 din 927; C. Apel Buc. III, 25, VI, 926, *Jurisprudența Generală* No. 1284 dn 926).

Alteori se face o distincție arbitrară între urmărirea de venituri asigurătoare și cea executorie, declarându-se apelul admisibil în primul caz și inadmisibil în secundul. (C. Apel Buc. II, jurn. 1703 din 929, nepublicat).

După altă opinie, jurnalul de urmărirea veniturilor pus în executare se poate ataca cu contestație, dar și cu apel. (Trib. Ilfov S. not., sent. 81 din 929, nepublicată).

Din cele de mai sus, rezultă că apelul este o cale de atac cu totul generală contra oricăror acte de deliberare ale instanțelor, fie în materie contencioasă, fie chiar în materie grațioasă, unde chestiunea s'ar părea mai delicată.

Evident că jurnalul de investirea cu formula executorie nu poate forma o excepție unică, mai ales că nici un text n'ar autoriza-o.

Aceasta cu atât mai mult cu cât, în lipsa apelului, debitorul contra căruia s'a obținut greșit investirea,

n'ar avea la dispoziție nici un mijloc de atac înainte de începerea executării (contestația presupunând-o neapărat, așa încât titlul executor viciat l-ar amenința continuu ca o spadă damocliană față de care s'ar găsi cu desăvârșire desarmat.

4) Contra apelabilității jurnalului de investire se spune că acest jurnal e un act de executare și, ca atare, atacabil numai pe calea contestației, deschisă de art. 399 proc. civ. tuturor persoanelor lezate printr-o executare silită.

Această teorie împarte activitatea judecătorului în două faze: într-una, care durează până la pronunțarea hotărârii, judecătorul face acte de natură jurisdicțională, atacabile pe căile ordinare ale apelului și recursului la instanțele superioare; în cealaltă, posterioară dării hotărârii și având de scop realizarea acesteia, magistratul exercită acte decurgând din dreptul său de „*imperium*”, cari nu se mai pot ataca pe căile ordinare, ci numai pe cea extraordinară a contestației înainte sa.

Investirea cu formula executorie, fiind un act posterior pronunțării hotărârii, face parte din a doua fază, aceia a executării și deci nu se poate anula decât pe calea contestației la executare.

Teoria este eronată din două puncte de vedere:

a) *Investirea sentinței sau actului autentic cu formula executorie nu este un act de executare.*

Între cele două faze distinse în teoria de mai sus, există una intermediară, în care nu se mai statuează asupra drepturilor — ca în prima — dar nici nu se întreprind acte administrative asupra bunurilor debitorului, ca în ultima. E faza în care se prepară executarea și care începe cu dispoziția judecătorească de a se aplica formula executorie pe actul autentic devenit exigibil sau hotărârea judecătorească rămasă definitivă.

Că această etapă nu poate fi înglobată în „executare” o dovedesc atât sensul acestei noțiuni cât și textele cărții V din Codul de procedură civilă.

Într'adevăr, executarea silită e punerea forței sociale a Satului la dispoziția creditorului pentru realizarea dreptului său. (V. Planiol, II, No. 166).

Această forță socială, pe de o parte desesizează pe debitor de posesia unora din bunurile sale sau chiar a întregului său patrimoniu, punându-le în mîna justiției, iar pe de alta, transformă aceste bunuri în bani, distribuind produsul între creditori.

Investirea însă nu e un act având o asemenea acțiune directă asupra bunurilor. Ea e o măsură care doar face posibilă în viitor exproprierea lor judiciară. De aceia actul judecătorec care o autoriză nu intră în sfera „executării silită”.

Dar chestiunea e tranșată de textul art. 387—389 pr. civilă.

După ar. 387 „nici o hotărâre sau titlu executor nu se va putea executa decât numai după ce se va fi încuștințat datornicului odată cu somația sau comandamentul”.

Deci, executarea începe de abia după comunicarea somației și a titlului, iar nu în momentul investirii.

Articolele următoare confirmă principiul: 388 reclamă ca „cu cel puțin o zi înainte de orice execuțiune, agentul ce are să execute va face o somație datornicului”, etc.

De aici s'a dedus chiar, cu oarecare dreptate, că nici somația nu e încă act de executare. (Trib. Ilfov S. Not., sent. 237 din 923, *Jurisprudența Generală* No. 630 din 924, N. Georgean, Studii Juridice II, p. 212).

ceea ce corespunde de altfel cu definiția de mai sus a executării silite.

La lumina acestor texte, putem conchide că investirea cu formula executorie, departe de a fi un episod al executării silite, e un act cu mult premergător ei.

Imprejurarea că legiuitorul o reglementează în cartea relativă la „executarea silită” nu e concludentă, atât fiindcă diviziunile codului sunt departe de a fi ideale, cât și fiindcă investirea e tratată în prima secțiune, în care nu se descriu operațiile de executare propriu zisă, ci numai condițiile cari trebuiesc reunite spre a întreprinde o urmărire valabilă — adică tocmai formalitățile preliminare cari alcătuiesc faza intermediară de care vorbiam mai sus.

b) *Chiar în faza executării, contestația nu e un panceu contra tuturor actelor cari intervin.* Intr'adevăr trebuie distins:

Pe de o parte, avem în această fază *acte de pură executare*, efectuate automat de organele de execuție în urma ordinului instanței și constatate prin procese-verbale (sechestre, comandamente, vânzări, popriri, puneri în posesie de administratori, etc). Aceste acte, în caz de neregularitate, se pot ataca cu contestație fie la instanța care a dispus executarea, fie la cea care a pronunțat hotărârea ori a autentificat actul autentic, după distincțiile art. 400 proc. civ., pentru a verifica dacă nu s'a violat ordinul de executare sau înțelesul ori întinderea dispozitivului (sau actului).

Dar alături de acestea, instanța indicată să guverneze urmărirea dă o serie de acte prin care supraveghează și lichidează executarea. Astfel, confirmă termenele de vânzare, suspendă executarea în cazuri grave, distribuie prețul, constată efectuarea ultimului act de executare, etc.

Asemenea acte, instanța de executare nu le săvârșește automat, ci numai în urma deliberării completului său, al cărui rezultat se consfințește în jurnale motivate.

Aceste jurnale sunt atacabile pe căile ordinare ale apelului și recursului la instanțele superioare, cari, examinându-le considerentele, le aprobă sau le desaproabă.

Prin urmare, chiar în faza executării, nu se poate tăgădui dreptul de apel contra actelor de deliberațiune ale instanțelor de executare. Cum însă jurnalul de investire este în orice caz un asemenea act, el rămâne atacabil cu apel, chiar în ipoteza că ar trebui plasat în faza executării silite.

5. S'a imputat tezei ce susținem că violează principiul celor două grade de jurisdicție.

Complet inexact, fiindcă tribunalul care dispune investirea reprezintă desigur o *primă instanță*. Cererea de investire nu se rezolvă automat, ci numai după ce petiționarul a dovedit că actul sau sentința îndeplinește toate condițiile legale pentru a putea fi executată, iar instanța — în completul său — s'a convins de existența acestor condițiuni. (V. C. Apel Buc. s. III dec. 121 din 1923, Jurisprudența Generală No. 839 din 1923).

Cerința legii e ca orice afacere să fie examinată de două instanțe. Nicăieri însă nu se cere ca ambele instanțe să aibă neapărat un caracter contradictor.

Mai mult, înlocuind apelul cu contestația, ajungem la un sistem de trei grade de jurisdicție, primul fiind Tribunalul ca instanță de investire, al doilea, același ca instanță de contestație și în fine Curtea de Apel,

(V. Trib. Iași III, 1, VI 922, Pand. Rom. 922, II, 303).

Prin urmare, posibilitatea de a apela jurnalul de investire, departe de a viola principiul ierarhiei jurisdicționale, asigură celeritatea inerentă acestei proceduri.

6. Dar adversarii apelului în materie de investire au mai obiectat că nici un text de lege nu cere ca încuviințarea investirii să se facă printr'un jurnal și că deci lipsa unui asemenea jurnal nu poate fi sancționată cu nulitatea investirii și executării, conchizând că nu se poate admite apelul contra unui asemenea act judiciar facultativ.

Observăm în prim rând că — esențial sau facultativ — jurnalul de investire, odată dat în conformitate cu dispozițiile art. 104 proc. civ., se vede supus tuturor căilor de atac prevăzute de acest text. Așa încât chestiunea nu se poate pune în cazul când — ca în speța de mai sus — s'a dat în fapt un jurnal de investire.

Dar, în fond, acest jurnal este facultativ, după cum se pretinde ?

Curtea de Casație a răspuns afirmativ. (Cas. II dec. 381 din 927, Jurisprudența Română p. 228 din 928). Încinăm totuși spre soluția contrarie. Art. 104 proc. civ. impune ca să se dea un jurnal (în text, în mod impropriu: o hotărâre) *oridecâteori „pentru destegarea unei cereri este nevoie de mijlocirea judecătii*, fără să se urmărească stabilirea unui drept protivnic”, etc., iar textul său este imperativ.

Evident că, față de acesta, nu va fi valabilă „destegarea prin mijlocirea judecătii a unei cereri de investire dată pe calea unei simple rezoluții.

Textul art. 104 proc. civ., este cu totul general, vizând toate cazurile în cari o cerere urmează a fi soluționată în mod grațios de completul tribunalului — după cum art. 66 bis, al. 1, privește toate cererile adresate președintelui în vederea unei ordonanțe; iar art. 66 al. 1, cererile de natură contencioasă. *Era deci inutil ca necesitatea pronunțării unui jurnal să se amintească cu ocazia fiecărui caz particular.*

Prin urmare, faptul că în art. 373 urm. pr. civ., nu se vorbește în mod expres de nevoia unui jurnal de investire, nu permite să se presupună că acesta este facultativ.

Jurnalul de mai sus al Curții de apel din București, fără a tranșa această chestiune, arată că, chiar în lipsa jurnalului, măsura investirii rămâne supusă apelului. Soluție contestabilă, fiindcă în general simplele rezoluții sunt considerate ca nesusceptibile de apel. (C. Apel Buc., 19 II. 903, Dreptul No. 26 din 903; C. Apel Constanța. 29 IX, 926 Buletinul Curților de apel No. 158 din 1926).

Față de toate acestea, credem că, dacă s'a pornit la executare în baza unei simple rezoluții de investire, — deci printr'o dispoziție nemotivată a unui singur judecător — urmărirea poate fi anulată în urma unei contestații a debitorului.

Dacă însă prin rezoluția sa, judecătorul a respins cererea de investire, în acest caz ne găsim în fața unui act judecătoresc neatacabil pe nici o cale ordinară și întrerupând cursul justiției, care va putea fi anulat prin recurs la Curtea de Casație, în virtutea art. 27 al. 2 al legii acesteia. (Curtea de apel Constanța, 29 IX, 926, Buletinul Curților de apel No. 158 din 926).

II. *Investirea cu formula executorie se poate ataca numai pe calea apelului la jurnalul care a încuviin-*

fat-o sau, după alegere, și prin contestație la executarea titlului executor?

Jurnalul de mai sus rezolvă incidental chestiunea, în considerentul său final, în mod afirmativ. Debitorul va putea deci apela jurnalul de investire sau, dacă preferă, va putea aștepta punerea în executare a actului sau hotărârei investite, spre a se plânga pe cale de contestație de incuviințarea investirei. (In acelaș sens: Cas. II, 27. II, 908, Bul. p. 346 din 908; Curtea de apel Constanța, dec. 101 din 927, Bul. Curților de apel. p. 276 din 927; Trib. Ilfov, not. sent. 81 din 1929, nepublicată, în materie de urmărire de venituri; C. Rătescu și C. Climescu, Manualul legii p. aut. act., p. 247; C. Apel Galați I, 27. IX. 910; Dreptul No. 9 din 911, după care numai contestația e admisibilă).

După altă părere, contestația asupra investirii este inadmisibilă, singura cale de atac fiind apelul la jurnal. (Trib. Ilfov, not. sent. 564 din 929. *Jurisprudența Generală*, No. 180 din 930 și altele ale acestei secții).

Preferăm această ultimă opinie, pentru următoarele considerațiuni:

1) *Apelul este o cale ordinară; iar contestația, una extra-ordinară.* Și este de principiu că atât timp cât există o cale de atac ordinară, nu se poate recurge la cea extraordinară.

Chestiunea s'a soluționat întotdeauna în acest sens în situații similare, atât în materie grațioasă, cât și în cea contencioasă.

Contestațiile îndreptate contra incuviințării unui sechestrului asigurător au fost în mod constant declarate inadmisibile, printre altele și pentru considerația că nu e permisă această cale excepțională din moment ce jurnal de sechestrul poate fi reformat prin apelul indicat de art. 104 pr. civ. (Cas. II, 15. IX. 922, *Jurisprudența Generală* No. 1576 din 923, *Jurisprudența Rom.* No. 89 din 923 și *Pand. Rom.* 925. I. 12; C. Apel Buc., III, dec. 121 din 923. *Jurisprudența Generală* No. 839 din 923; Trib. Covurlui II, 17. XII 925, *Jurispr. Generală* No. 106 din 926; trib Iași III, 1. VI. 922, *Pand. Rom.* 922. II. 303).

În materie contencioasă s'a decis că nu se poate recurge la calea extraordinară a contestației pentru anularea unui act viciat de procedură, dacă împotriva hotărârii ce se execută există sau a existat — dar nu s'a utilizat în termen — calea ordinară a apelului. (V. N. Georgean, *Studii Juridice* II. p. 213 și bogata *jurisprudență* acolo citată).

2) Contestația este o cale de atac creată contra actelor de procedură sau executare viciate, iar nu contra hotărârilor judecătorești de orice fel. Ea poartă deci numai asupra chestiunilor de *formă*, nu și asupra celor de *fond*.

Prin contestație, persoana urmărită se plânga, fie de o greșită comunicare a actelor de procedură, fie de o greșită efectuare a actelor de executare. În nici un caz însă prin ea nu se pune în discuție temeinicia unui act judecătoresc de deliberațiune, această funcțiune fiind rezervată exclusiv căilor ordinare ale apelului și recursului.

În materia care ne preocupă, debitorul va avea la dispoziție apelul și contestația, însă pe fiecare din ele în câte o situație bine definită.

Dacă se crede nedreptățit de faptul că instanța a dispus investirea actului sau sentinți, în acest caz, fiind vorba de chestiuni de fond (constatarea exigibilității actului, a definitivării sentinței, etc.) debitorul va ataca cu apel la instanța superioară actul de deliberațiune al primei instanțe (jurnalul de investire).

Dacă, dimpotrivă, organele de urmărire comit o eroare în executarea actului sau hotărârii, bine investite cu formula executorie, în acest caz, debitorul — sau terțiul — lezată va ataca actul viciat prin contestație la instanța care a ordonat executarea.

În nici un caz însă debitorul nu ar putea pe această ultimă cale să pună în discuție temeinicia ordinului de investire, fiindcă ar însemna să ceară soluționarea pe cale de contestație a unei chestiuni de fond și reformarea unui act de deliberațiune, ceea ce am arătat că e inadmisibil.

Această demarcație între funcțiunile respective ale apelului și contestației s'a făcut în mod definitiv în materia cu totul similară a sechestrului asigurător. Aici s'a hotărât în mod constant că contestația nu poate privi jurnalul de sechestrul, ci numai executarea lui. (Cas. II, dec. 52 din 922, *Pand. Rom.* 922. I. 301 și dec. 150 din 922. *Jurisprudența Generală* No. 1576 din 923; C. Apel Constanța 24. X. 924, *Jurisprudența Generală* No. 402 din 1925; Trib. Ilfov s. II com. 18. XI 925; *Jurisprudența Generală* No. 383 din 1926; Trib. Ilfov, s. not. 6. B. 923; *Jurisprudența Generală* No. 233 din 1924.

(Trib. Iași III, 1. VI. 922, *Pand. Rom.* 922. II, 303).

În materie grațioasă în general, trib. Putna, I, 11. XII, 909, *Dreptul* No. 7 din 910; iar în materie de investire, trib. Ilfov, not. sent. 564 din 929, *Jurisprudența Generală*, No. 180 din 930.

3) Prin contestație, investirea e supusă din nou examenului instanței care a incuviințat-o. Instanța e chemată să-și cenzureze propriul său act, pentru a-l retrage sau confirma.

Avem prin urmare, de a face cu o veritabilă opoziție la jurnalul de investire. (In acelaș sens: C. Apel București IV, 19. I. 927, Bul. Curților de apel No. 56 din 927, în privința jurnalului de urmărirea veniturilor și trib. Iași III 1. VI. 922, *Pand. Rom.* 922. II, 303, relativ la jurnalul de sechestrul asigurător).

Art. 104 al. 3. proc. civ. însă — care guvernează căile de atac în materie grațioasă — *prohibă formal dreptul de opoziție*, menținând numai pe cele de apel și recurs.

Contestația contra jurnalului de investire rămâne deci inadmisibilă din toate punctele de vedere.

Evident însă că terți lezați prin executarea unui titlu executor au deschisă contestația, fiindcă ei nu se plâng contra jurnalului de investire, ci a modului în care s'a efectuat executarea titlului, investirea fiind pentru ei „res inter alios“. (V. în special trib. Ilfov, not. s. 564 din 929, *Jurisprudența Generală* No. 180 din 930; Trib. Putna I, 11 XII, 909. *Dreptul* No. 7 din 910; Eug. Petit, notă în *Pand. Rom.* 922. II. 303; N. Georgean, *Studii Juridice* II, p. 241; *Contra*: Trib. Iași III, 2. XI. 922, *Pand. Rom.* 923. III, 90, cu drept cuvânt criticată în nota care o însoțește).

* * *

Acestea sunt soluțiile cari ni se par mai conforme cu puținele texte de lege relative la materie și spiritul procedurii noastre civile.

După cum se vede însă, părerile instanțelor noastre sunt variate, mai ales că Înalta Curte nu și-a spus încă cuvântul său autorizat.

Sperăm că, pentru tranșarea acestor controverse, viitorul cod de procedură civilă unificat, va reglementa mai amănunțit și precis procedura jurisdicției grațioase, înlăturând astfel actuala nesiguranță în exercitarea căilor de atac.

MIHAIL MAYO.
Avocat.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA I COM.

Audiența dela 5 Octombrie 1929

Președinția D-1 STELIAN B. IONESCU Judecător

Contestator: Eforia Spitalelor Civile cu Soc. Auxiliare des Grands

Etablissements Sinaia

Sentința Nr. 1563

Poprire. Eforia Spitalelor Civile. Aplicațiunea legii contabilității publice. Dacă creanțele sale sunt sesizabile. Soluțiune afirmativă.

Deși bugetul Eforiei Spitalelor Civile este votat de Corpurile legiuitoare, totuși veniturile și fondurile acestei instituțiuni private de utilitate publică nefiind supuse dispozițiilor art. 28 și 41 din legea contabilității publice combinate cu art. 13 din legea contenciosului administrativ în caz de urmărire, ci având caracterul unor bunuri particulare, ele sunt oricând sesizabile și susceptibile de a fi urmărite conform dreptului comun.

Tribunalul,

Asupra contestațiunii înregistrată la No. 36951 din 5 August 1929, făcută de Eforia Spitalelor Civile din București, în contra poprirei înființate de Societatea Auxiliare des Grands Etablissements de Sinaia în mâinile Cassei Grigore Capșa din București, pe orice sume de bani pe care aceasta le datorește Eforiei Spitalelor Civile, până la concurența sumei de 22.000.000 lei;

Văzând actele din dosar și concluziunile părților;

Având în vedere că această poprire a fost înființată prin procesul verbal din 18 Iunie 1925 dresat de către Portărelul Tribunalului Ilfov I, Bădulescu, în baza ordonanței de poprire cu No. 128882 din 15 Iunie 1925 aflată la dosar, dată pe temeiul acțiunii de fond ce formează obiectul dosarului No. 2536 din 1925 al acestui Tribunal a unei convențiuni scrise din 12 Martie 1920 și a unei cauțiuni de 500.000 lei, consemnată în efecte.

Că împotriva înființării poprirei efectuată în cauză pârta Eforia Spitalelor Civile invoacă, ca motiv de contestațiune, dispozițiunile art. 254, 1, 28 și 41 din legea contabilității publice, combinate cu art. 13 din legea asupra contenciosului Administrativ, susținând că, în conformitate cu aceste texte, veniturile Administrațiilor Publice, printre cari se enumeră și zisa Eforie, nu pot fi urmărite decât în cazul când sumele respective au fost înscrise, pe bază de creanțe certe, lichide și exigibile, recunoscute în mod legal sau constatate prin titluri executorii, în bugetul anului financiar imediat următor epocii exigibilității lor și deci, întru cât în speță nu s'a îndeplinit această formalitate, poprirea înființată este inadmisibilă.

Considerând că, în adevăr, art. 254 din legea de la 1905 asupra contabilității Publice prevede următoarele: Contabilitatea Stabilimentelor publice și de binefaceri, ale căror bugete, după legi sau alte așezăminte, se votează de Adunarea Deputaților, e supusă regulilor prevăzute în această lege, cu excepțiunile specificate în art. 255—258 din zisa lege.

Că, pe de altă parte, potrivit art. 4 din legea de la 17 Octombrie 1864, instituită „lege pentru înapoierea administrării averilor Eforiei Spitalelor Civile din București”, bugetul acestei Eforii se prezintă în fiecare an Camerei legiuitoare spre aprobare.

Că, dar, în ce privește gestiunea patrimonială a Eforiei Spitalelor Civile, art. 254 din legea Contabilității publice își are o aplicațiune incontestabilă;

Considerând însă că, în privința sferei sale de aplicațiune,

este de observat că acest text nu se poate referi decât la modul de contabilizare a gestiunii patrimoniale a stabilimentelor de utilitate publică, printre care se enumără și Eforia Spitalelor Civile, și nicidecum la însăși „stabilirea” veniturilor și cheltelelor bugetare despre cari tratează art. 28 și 41 din legea contabilității publice, — invocate de contestațoare, — când este vorba de alcătuirea bugetului general al statului sau al administrațiilor publice defuzând de Stat.

Că, în adevăr, Eforia Spitalelor Civile, ca orice altă instituțiune privată de utilitate publică, având un patrimoniu particular și independent de acela al Statului, nu se poate susține că legiuitorul s'a referit, prin art. 254 specificat mai sus, la ideia de a subordona alcătuirea bugetului acestui așezământ condițiilor materiale de formațiune și execuțiune aplicabile bugetului Statului, lăsând astfel la discrețiunea Parlamentului întrebuințarea și destinațiunea fondurilor aferente, că a avut în vedere numai ideia unei tutele administrative asupra gestiunii patrimoniale a acestor Stabilimente de utilitate publică ca fondurile respective să nu capete o destinațiune streină scopului lor inițial și în neconformitate cu principiul specialității caracteristic tuturor așezămintelor private de interes general.

Că această concluziune se impune, în speță, atât din interpretarea art. 254 din legea contabilității publice care vorbește numai de „contabilitatea” stabilimentelor publice și de binefacere, cât și din cuprinsul art. 5 din legea de la 17 Octombrie 1864 care prevede următoarele: „Contabilitatea Spitalelor Eforiei se va ține conform legilor financiare în vigoare pentru celelalte așezăminte atârinate de guvern”, de unde rezultă că numai ținerea contabilității, în vederea exercitării tutelei administrative, prin controlul Parlamentului, se va face conform legii de contabilitate publică, iar nu și modul de întrebuințare a fondurilor care se stabilește de Eforie și se „aprobă” doar de Camera Deputaților, după cum prevede chiar art. 4 din legea organiză a Eforiei Spitalelor Civile de la 17 Octombrie 1864.

Considerând, pe de altă parte, că nu se poate susține că zisa Eforie este o „administrațiune publică depinzând de Stat”, astfel cum prevede art. 28 din legea contabilității publice, deoarece acest așezământ nu are caracterul unui serviciu public propriu zis, făcând parte integrantă din însăși compoziția de organizarea Statului și alimentându-se din patrimoniul Statului, ci este doar o instituțiune de interes general datorită inițiativei private, ceiace rezultă din chiar titlatura legii de la 17 Octombrie 1864, care vorbește de „înapoierea” averilor administrațiunii Eforiei Spitalelor Civile, având un patrimoniu particular și independent de acela al Statului, afectat unui scop de utilitate publică, instituțiune care este investită cu o personalitate juridică de drept privat în sensul definit și de legea de la 6 Februarie 1924 asupra persoanelor juridice sub regimul căreia intră necontestat și zisa Eforie în limitele specificate de art. 2 din această lege.

Că, astfel fiind, art. 28 și 41 din legea contabilității publice neaplicându-se în cauză, rezultă că în speță nu se poate aplica nici dispozițiunile art. 13 din legea contenciosului administrativ care se referă la plata creanțelor certe, lichide și exigibile, recunoscute în mod legal sau constatate prin titluri executorii, în contra județelor, comunelor și stabilimentelor publice, iar nu și în contra stabilimentelor de utilitate publică;

Că a se admite aplicarea art. 13 specificat mai sus și în contra instituțiilor private de utilitate publică, cum este Eforia, ar însemna că refuzul acestora de a înscri creanțele creditorilor în bugetul anului financiar imediat următor epocii exigibilității lor constituie un act administrativ de autoritate abuziv susceptibil de recurs în contencios pentru exces de putere, ceeace este absolut inconceptibil cu natura și destinațiunea socială a așezămintelor private de interes general deoarece acestea nu săvârșesc acte administrative de autoritate

susceptibile de recurs în contencios, atari acte fiind de atributul exclusiv al puterii publice și al stabilimentelor publice propriu zise, adică depinzătoare direct de autoritatea Statului cu care se și confundă.

Considerând că, o altă consecință admisibilă a tezei susținută de contestatoare, ar fi și aceea că, admitându-se aplicațiunea integrală a legii de comptabilitate publică în privința gestiunii patrimoniale a Eforiei, toate creanțele asupra sa cari vor fi rămase nelichidate, neordonanțate sau neplătite timp de cinci ani de la deschiderea creditelor respective în buget, se consideră ca prescrie, ceace evident legiuitorul nu a putut avea în vedere, din considerațiuni de ordin superior, decât în favoarea bugetului Statului și a bugetului Stabilimentelor publice propriu zise, alimentate tot din bugetul Statului, iar nu și în favoarea instituțiilor private de interes general, pe cari doctrina le definește stabilimente de utilitate publică, și care sunt alimentate din fonduri particulare;

Că, deasemenea, nici art. 1 al. II din menționata lege a comptabilității publice, care prevede că banii Eforiei Spitalelor Civile sunt bani publici, nu poate avea vre-o influență asupra interpretării de mai sus deoarece caracterizarea ope legis a banilor Eforiei ca bani publici nu se poate referi decât tot la contabilizarea lor conform normelor contabile fixate de legea comptabilității publice, precum și la sancțiunea penală a celor ce vor sustrage asemenea bani, făcându-se vinovați de delictul de delapidare, iar nici decum la însăși structura juridică a Eforiei schimbându-i natura din instituție privată de interes general într'un stabiliment public propriu zis.

Că, prin urmare, veniturile și fondurile Eforiei Spitalelor Civile nefiind supuse dispozițiilor art. 28 și 41 din legea comptabilității publice combinate cu art. 15 din legea asupra contenciosului administrativ în caz de urmărire, fie prin executare fie pe cale de poprire sau de sequestru, ci având caracterul unor simple bunuri particulare oricând sesizabile și susceptibile de a fi urmărite conform dreptului comun, motivul de contestație invocat de Eforie se găsește nefondat și urmează a fi respins ca atare.

Având în vedere că, în ce privește validitatea popririi din punct de vedere al condițiilor cerute de legea de procedură civilă în materie, Eforia Spitalelor Civile nu a invocat nici un motiv de contestație, astfel că din acest punct de privire poprirea înființată urmează a fi considerată ca valabilă.

Văzând și cererea de cheltelei de judecată, formulată de intimată în contestațiune pe cari apreciind Tribunalul le fixează la suma de 15.000 lei.

Pentru aceste motive, redactate de d-l Judecător Ștelian B. Ionescu, Tribunalul, respinge contestațiunea, etc.

† CORNELIU MANOLESCU-RÂMNICIANU

Sâmbătă 9 August a. c. s'a făcut înmormântarea lui Corneliu Manolescu-Râmnicianu, fost prim președinte al Inaltei Curți de casație și justiție.

Redăm mai jos cuvântarea rostită de d-l consilier Eftimie Antonescu, în numele Inaltei Curți de casație și justiție:

Una din figurile cu cari, cu drept cuvânt, s'a mândrit Inalta noastră Curte de casație, și odată cu ea, întreaga magistratură a țării; și una din personalitățile cele mai de seamă care s'a înconjurat în lumea juridică și în viața noastră publică de o autoritate desăvârșită și de un respect unanim prin însușirile lor superioare — fostul nostru prim-președinte onorar — C. Manolescu-Râmnicianu — s'a stins din trei noi, în seninătatea și în liniștea caracteristică vieții fostului magistrat integru.

Corneliu Manolescu-Râmnicianu s'a stins, după ce, cu

mare demnitate și pricepere ne reprezentase nu numai în fruntea înaltelor noastre instituțiuni din țară, ce le-a condus, dar și în fața forurilor internaționale, unde a ținut până în ultimele lui clipe să ne reprezinte.

Corneliu Manolescu-Râmnicianu era dotat cu o inteligență superioară, cu o minte clară și prevăzătoare; cu un simț juridic cum numai cei de seamă și rari sunt dotați; studios și metodic ca un adevărat erudit; onest și demn până la orgoliu; afabil și îngăduitor — omul superior — el făcea parte din generația de fier care ilustrase țara prin vigozitatea virtuților lor.

C. Manolescu-Râmnicianu se ilustrase nu numai prin eminentele studii făcute în țară și străinătate care îl clasase de timpuriu printre cei mai de seamă juriști, dar el în scurtă vreme ilustrează catedra universitară, ilustrează magistratura, căreia i s'a devotat în totul.

Corneliu Manolescu-Râmnicianu n'a fost numai un mare jurisconsult și un mare judecător; n'a fost numai un om de seamă între semenii lui, el era un mare patriot, un exemplar fericit de demnitate națională.

Care dintre noi nu-și amintește cu drag de filipica fără de exemplu în asprimea ei, dar plină de patriotism, ce el a adresat de pe înaltul loc de prim-președinte al înaltei Curți, la înapoarea din pribegia noastră, puterii foste ocupantă pentru a-i înfieră fără de legile comise în teritoriul vremelnice ocupat.

Memoria și amintirea sufletului lui integral în demnitate și prestigiu, rămân deapururea vie în mințile noastre și a celor ce vor veni după noi.

În numele înaltei Curți de casație și justiție pe care o reprezintă împreună cu colegii mei prezenți aci, în numele instituțiunei ce a cinstit și înălțat prin actele și însușirile lui mari, în numele demnității și prestigiului ei imaculat pentru care atât a luptat, aducem, odată mai mult, azi, piosul nostru omagiu de admirație și de profundă recunoștință; magistratura întreagă a țării se unește cu noi azi pentru a deplânge pierderea unui atât de mare preot.

„În locul dreptilor unde vei fi așezat, mare judecător, trecând din lumea aceasta, țărâna să-ți fie vecinic ușoară, așa cum se cuvine să fie celor ce au fost buni și drepti pe acest pământ“.

A apărut:

CURS DE DREPT ȘI PROCEDURĂ PENALĂ de D-l V. Dongoroz, cuprinzând noțiuni asupra întregii materii a dreptului și proc. penale, cu aplicațiuni speciale la funcționarii publici. În depozit la Librăria „Curierul Judiciar“ S. A. Lei 200

A Apărut: **TEORIA GENERALĂ A DREPTULUI** (enciclopedia juridică), în 3 volume, de MIRCEA DJUVARA, cuprinzând: Introducerea, noțiuni, preliminară despre drept, realitățile juridice și elementu rațional în drept). Depozit la „Curierul Judiciar“. Toate trei volume Lei 440.

A apărut: **CERCETĂRI DESPRE ABUZUL DE DREPTURI** de FLORIN SION. Lei 100.

A apărut: în Editura Curierului Judiciar, **DREPT PENAL partea specială**, vol. I, partea I, cuprinzând noțiuni generale și infracțiuni contra siguranței exterioare a statului (art. 66—75 cod penal), de Vintilă Dongoroz. Prețul 180 lei.